

DEJA VU

A DEBRECENI EGYETEM ALUMNI MAGAZINJA

2013. NYÁR
II. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

MEGJELENIK FÉLÉVENTE

IKON AZ IKON ÉTTEREM LETT MAGYARORSZÁG HARMADIK LEGJOBB VIDÉKI ÉTTERME

„Előrebocsátom, hogy korábban csak annyit tudtam az IKON étteremről, hogy egy exkluzív, gyönyörűen kialakított, de drága étterem. Kiderült azonban, hogy egy minőségi kézműves konyhát üzemeltető étteremről van szó, ahol mindennel szemben elsőbbséget élvez az alapanyagok minősége, az egyszerűség, a letisztultság és a szezonáltság. Jóízű fogásokat csakis az évszaknak megfelelő, kiváló minőségű alapanyagokból lehet készíteni, és ha ez adott, akkor nem szükséges erős fűszerekkel, ízfokozókkal elnyomni az ételek ízét. Az Ikonban ez az alapelv, alapanyagaikat főként helyi kistermelőktől, piacról szerzik be, saját fűszereket nevelnek kis konyhakertjükben.

Saját kenyeret, bagettet sütnék (igazi sós vajjal kóstoltuk, menyei!), házi tojásból tészta gyúrunk a raviolihoz, halakat füstölnek, házi trüffelt készítenek. Nincs mikro, nincs fritőz, nincs olajszag, konyhaszag! Nekünk abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy a séfasztalhoz ülhetünk, láttuk, hogyan készülnek az ételek, beszélgettünk, kérdeztünk... Rájöttem, itt nincs titok, csak alázat, elhivatottság, profizmus és - mint a crème brûlée kapcsán kiderült - szeretet van. Ez érződik az ételeken is! Azt hiszem, az utóbbi időszak legprofibb gasztróélményét kaptam az IKON-ban, minden tekintetben! Az odafigyelés, a kiszolgálás, az ételek minősége, ízletessége, a borválasztás az ételekhez mind-mind tökéletes élményt nyújtott számunkra. És ami elsődleges: finomakat és egészségeseket ettünk! Az étterem most új menüsorral /DEBRECEN MENÜ/ szolgál, hogy minél szélesebb körben megismerhessék az emberek ars poeticájukat és minőségi ételeiket!

Szívből ajánlom kipróbálásra, és örülök annak, hogy Debrecen is gazdagodhatott egy olyan hellyel, ami a helyi termelőket támogatja.”

Írta: Mercs Emese

DEBRECEN MENÜ

Előételek

Tanyasi húsleves ropogós zöldségekkel
vagy
Mangalicapástétom házi pirítóssal

Főételek

Rántott mangalicakaraj hagymás tört burgonyával,
házi savanyúsággal
vagy
Tanyasi csirkecomb burgonyapürével, sült gombákkal
vagy házi kompótunkkal
vagy
Marhapörkölt krémes tarhonyával, savanyított hagymákkal

Desszert

Házi máktorta, vaníliaöntettel (liszt nélkül)

A HÁROM FOGÁSOS DEBRECEN MENÜ ÁRA CSAK:
4.000FT

Éttermünk a Dining Guide gasztronómiai kalauz értékelése alapján Magyarország Top 20 éttermei között szerepel.

4025 Debrecen, Piac utca 23.
Asztalfoglalás:
+36 (30) 555-7766
www.ikonrestaurant.hu
office@ikonrestaurant.hu
www.facebook.com/ikonrestaurant

Szerkesztői ajánlás

Tisztelt Alumni Tagok, Kedves Olvasók!

Idén kicsit sokáig tartott a tél, és hirtelen köszöntött be a nyár. Mintha felgyorsult volna az idő, a természet is sietősre fogta, hogy lépést tudjon tartani a napról napra bekövetkező változásokkal. Kihajtott és zöld lombot öltött magára az ősszel ültetett alumni tölgyfa is, és újult erővel láttunk neki mi is a közösség építéséhez kapcsolódó feladatoknak. Tehettük ezt azért is, mert rengeteg pozitív visszajelzést kaptunk Önöktől, amelyeket munkatársaim nevében is nagyon köszönök!

Bizalmukat, támogatásukat szeretnénk meghálálni a DEJa vu Magazin harmadik számával is, ezért még érdekesebb és még színesebb tartalommal készültünk! Megismerkedhetnek családokkal, sikeres és tehetséges fiatalokkal, képes összefoglalót adunk a Labdarúgó Akadémia átadásáról és persze nem maradhatnak el a beszámoló Alma Materünk, a Debreceni Egyetem, valamint polgárainak sikereiről.

Bízom benne, hogy magazinunk új száma kellemes kikapcsolódást nyújt akár a tengerparton, akár a hegyekben, vagy otthon pihenve olvasgatják majd!

DEJa vu

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadja: a Debreceni Egyetem Alumni Központja

Felelős kiadó: Dr. Fábián István rektor

Főszerkesztő: Dr. Rőfi Mónika

Lapszerkesztők, szerzők:

Baráth Anikó, Bene Kornélia, Bérés Zsuzsa, Kovács Dorottya, Láncki Levente, Pálóczi Alexandra, Pilishegyi Péter, Rózsa Judit, Rőfi Mónika, Szabó Barbara, Szabó László, Turi Gábor

Arculat: Barna Ildikó · Grafika: Szabó Balázs

Fotók: Alumni Központ, unideb.hu

Szerkesztőség:
DEOEC Oktatásszervezési Központ
302. iroda
4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.

Megjelenik 4500 példányban.

Nyomdai munkák: Printart-Press Kft.
Felelős vezető: Szabó Balázs

HU ISSN 2063-6148

Rőfi Mónika

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak, vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

Regisztráció: www.alumni.unideb.hu

Elérhetőségek:

Cím: DEOEC Oktatásszervezési Központ 302. iroda
(4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.)

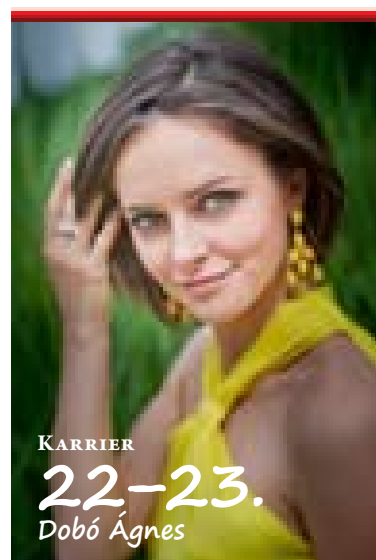
Levelezési cím:

Debreceni Egyetem Alumni Központ
(4032 Debrecen, Egyetem tér 1.)

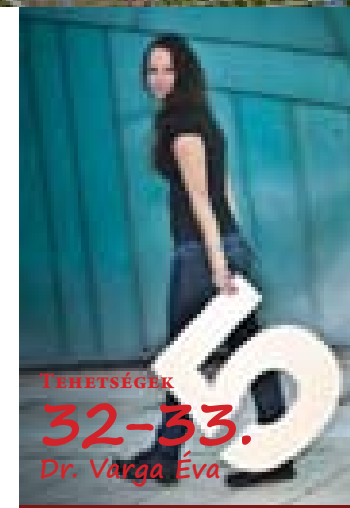
Telefon: 52/258-025 • 52/258-028

E-mail: alumni@unideb.hu

Honlap: www.alumni.unideb.hu

EGYÜTTMŰKÖDÉS
24.
Közgazdász és teniszedző

KUTATÁS
25.
Debreceni Egyetem
- elitegyetem

34.
Akikre büszkék
vagyunk

35.
Nyertes pályázat

Sikeres a „tölgyfa mentor” program

Az Alumni Közösséget jelképező tölgyfa elültetésével egyidejűleg indította az Alumni Központ és az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat közösen a Tölgyfa Mentor Programot, amelynek keretében volt és jelenlegi hallgatók, dolgozók segítségét kértük, hogy kutassák fel a saját ismeretségi körükben, családjukban található alumni tagokat és regisztrálják őket az öregdiák adatbázisunkba. A programnak köszönhetően 2011. december 31-ig több mint 200-an csatlakoztak az egyetem alumni közösségéhez, amelynek létszáma így meghaladta az 1800 főt. A legtöbb új tagot toborzó öregdiákok 2012. január 16-án házi ünnepség keretében vehették át a legaktívabb „tölgyfa mentor”-nak járó jutalmakat. Márkus Edina és Babinszki Emese egy-egy ajándékutalványt kapott, Szabó László pedig, aki a legtöbb tagot toborozta a közösségbe, a fődíjat, egy kétszemélyes, kétéjszakás egri hosszú hétvégét nyert az OTP Travel- Silver Utazási Iroda jóvoltából.

– Az egyetemi évek minden hallgató számára meghatározóak, az akkor született barátságok életünk végéig elkísérnek bennünket. Mind az üzleti életben, mind a magánéletben nagyon fontosak az egyetemi kapcsolatok, rengeteget kamatoznak, ezért is kell nagy figyelmet fordítanunk arra, hogy ne szakadjunk el az Alma Matertől – mondta az ünnepségen Puja Marianna, az utazási iroda területi igazgatója, aki egykor ugyancsak a Debreceni Egyetem hallgatója volt, ma pedig regisztrált tagja az alumni közösségnek. Az egyetemi évek alatt szövődő kapcsolatokat folyamatosan ápolni kell, ezt a célt szolgálja az alumni rendszer. Ezért is szép ajándék a dinamikus növekvő taglétszám, illetve a tölgyfa mentor program népszerűsége. Ezért a 2012/13-as tanév második félévére újra meghirdettük a tölgyfa mentorprogramot, amely révén tovább gyarapodott az egyetemi öregdiákok tábora, elérve a 2300 fős taglétszámot. A Tölgyfa mentor II. május végén zárul, az eredményhirdetésre lapzárta után kerül sor.

Felköszöntöttük

Március 10-én ünnepelte 94. születésnapját a Debreceni Egyetem alumni közösségének legidősebb tagja. *Bartha Gyula* szemésztanorvos 1944-ben végzett a Debreceni Orvostudományi Egyetemen. A nyíregyházi születésű orvos református lelkész családból származik, elmondása szerint két lehetősége volt: vagy teológiát tanul, vagy orvos lesz. Ez utóbbi mellett döntött. Bár nehéz időkben járt egyetemre, élénken emlékszik a diákévekre, professzoraira, hallgatótársaira.

Végzés után Nyíregyházára, majd Budapestre került, államtitkári állást is kínáltak neki, de nem fogadta el. 1956-ban elhagyta Magyarországot, először Angliába, majd Kanadába ment, ott alapított családot. Négy gyermeke, két fia és két lánya máig ott élnek. 12 évvel ezelőtt, 82 évesen tért vissza Magyarországra, mert - ahogy ő fogalmazott - „ez az ország a hazája és itt szeretne meghalni”. Jelenleg Szentendrén él, aktívan sportol, több golfbajnokságot megnyert, számos barátja és programja van. Rengeteget olvas, és sosem unatkozik.

Az egyetem és az alumni közösség nevében az Alumni Központ munkatársaival Rófi Mónika központvezető látogatta meg az idős alumnust. Gyula bácsi nagy örömmel fogadta az ajándékba vitt könyveket, boldogan lapozgatta a DEOEC Centenárium Emlékalbumát, illetve az Egyetemtörténeti köteteket és szívesen mesélt diákéveiről, illetve életéről. Nagyon büszke Alma Materére: diplomája másolatát, valamint az arany (50), a gyémánt (60) és a vas (65) díszoklevelét bekeretezve őrzi nappalija falán.

Készül Debrecenbe, és már nagyon várja 2014 szeptemberét, amikor átveheti a 70 éve végzeteknek járó rubin oklevelet.

A hallgatókért, az egyetemért, a jövőért....

Több éve élvezi hallgatótársai bizalmát nemcsak egyetemi, de országos szinten is. Hosszú évek óta ismerem én is, láttam a lelkes, érzelmeitől motivált kezdőből megfontolt, kivételes stratégiai érzékeléssel rendelkező, higgadt vezetővé válni. Körösparti Péter az ország egyik legnagyobb felsőoktatási intézményének diákvezetője, aki nemcsak a hallgatók érdekeit képviseli, de sokat tesz az egyetemért is. Irányítása alatt a Debreceni Egyetem Hallgatói Önkormányzata sok tekintetben példaértékűvé vált hazánkban.

■ RÓFI MÓNIKA

Nem debreceni vagy, miért Debrecenbe jöttél tanulni?

Amikor középiskolásként döntenem kellett arról, melyik felsőoktatási intézménybe jelentkezem, végignéztem a felvételi tájékoztatót, illetve családi, baráti körben megvitattuk az egyes intézményekről hallott információkat. Kezdetből fogva humán pályán képzeltem el a jövőmet, leginkább – középiskolai élményeim és tanárain hatására – történelemtanár szerettem volna lenni. Mivel a nagy felsőoktatási intézmények mindegyikében van történelem szak, intézményválasztásom elsődleges oka annak idején az volt, hogy Debrecenben tartottam a képzést a legszínvonalasabbnak, illetve hogy lakóhelyemről, Szeghalomról Debrecen a legkönnyebben megközelíthető.

Több diplomát is szerezteél, jelenleg is tanulsz. Van, volt olyan tanáregyenység, akit példaképednek tekintesz, vagy akitől a legtöbbet tanultál?

Mint említettem, humán érdeklődésű vagyok, történelem, néprajz és pedagógia szakon szereztem diplomát. Jelenleg a Történelmi és Néprajzi Doktori Iskola doktorandusza vagyok, valamint az alapképzési politológia szakot végzem. Az évek során nagyon sok oktatómmal alakult ki kifejezetten építő jellegű szakmai kapcsolat. Többeket is meg tudnék nevezni, akik komoly hatással voltak

rám mind szakmailag, mind emberileg, ugyanakkor hallgatói önkormányzati vezetőként is több olyan egyetemi oktató van, akinek vezetői tevékenysége ösztönzőleg hatott rám. Éppen ezért nem szeretnék senkit sem kihagyni egy ilyen felsorolásból, az viszont feltehetően meghaladná a terjedelmi korlátokat.

Miért és hogyan kapcsolódtál be a diákéletbe?

Egyik csoporttársam, Bodnár Szilvia, aki 2000-ben került a Bölcsészettudományi Kar Hallgatói Önkormányzatába, mesélt az ott kialakult kiváló közösségről, a hallgatók érdekében végzett munkáról. Nagyon megtetszett az, amit hallottam, és 2001 tavaszán magam is elindultam az akkor esedékes kari HÖK-választásokon, amelynek eredményeként én is bekerültem a BTK HÖK-be. Hallgatói közéleti pályafutásom első éveiben főként a kollégiumi és szociális ügyekkel foglalkoztam, még abban az évben megválasztottak a BTK Diákjóléti Bizottság elnökévé. Munkámhoz nagyon sok bátorítást, ösztönzést és segítséget kaptam Pilishegyi Pétertől, aki akkor az Egyetemi Hallgatói Önkormányzat alelnöke volt, jelenleg a Hallgatói Kapcsolatok Igazgatóságának vezetője, és akire mentorként tekintettem, hiszen egyetemi HÖK szinten ő koordinálta a hallgatói juttatási és kollégiumi ügyeket. 2002-2005 között az akkor még Nagygyerdei I-II. Kollégium kollégiumi bizottságának

titkári tisztét is betöltöttem. Péterrel együtt voltunk a kezdeményezői 2004-ben annak, hogy a Nagygyerdei Kollégiumok felvegyék Kossuth Lajos nevét. 2003-2004-ben a Felsőoktatási Kollégiumok Országos Szövetségének elnökségi tagja voltam. 2004-ben választottak meg a Debreceni Egyetem Hallgatói Önkormányzatának elnökévé. A 2005-2006-os tanévre a Kossuth Lajos III. Kollégium kollégiumi bizottságának titkárává is megválasztottak a hallgatók.

Mire vagy legbüszkébb a HÖK elnökként elért eredményeid közül?

Sok olyan fejlesztést sikerült megvalósítanunk, amelyek javítják a hallgatói élet minőségét a Debreceni Egyetemen. Ilyen például a főépület negyedik emeletén található nagyelődő, az Auditorium Maximum felújítása, több sportpálya létesítése és rekonstrukciója, elektronikus információs pontok kihelyezése az egyetemi épületekben, kollégiumi beléptető rendszerek kialakítása, a kollégiumi internetfejlesztések támogatása. Büszke vagyok arra is, hogy vezetésem alatt egy olyan szemléletmód honosodott meg mind az egyetemi, mind a kari Hallgatói Önkormányzatokban, amely kiemelt prioritásként kezeli a különböző tudományos konferenciák támogatását. A rendezvények közül legnagyobb sikeremnek a jelenleg már kilenc kar hallgatói számára együttesen Debrecenben, az egyetemi campusokon megrendezett gólyatábor szervezését tekintem, amely nagyban segíti a hallgatókban a közös debreceni egyetemi identitás kialakítását és elmélyítését.

Országosan is kiveszed a részed a felsőoktatási hallgatók érdekképviselésében. Mennyire tudod összeegyeztetni ezt a helyi feladataiddal?

2006-ban a Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciája (HÖÖK) közgyűlése megválasztott a szervezet elnökségi tagjává, 2007-től a szervezet alelnöke, 2010-ben nyolc hónapig elnöke voltam, 2011 óta az elnökhelyettese vagyok.

A Debreceni Egyetem az ország legnagyobb hallgatói közösségével rendelkező felsőoktatási intézménye. Tizenöt karán összesen több száz szakon tanulhatnak a hallgatók, ami az ország legszélesebb képzési kínálata. Természetesen egy ekkora szervezetnek a vezetése, mint amilyen az ország legnagyobb felsőoktatási intézményének Hallgatói Önkormányzata, sok munkával jár, ugyanakkor úgy gondolom, hogy az általam felhalmozott tapasztalatból országos szinten is profitálhat a hallgatói érdekképviselés. Hatékony szervezéssel, időbeosztással és a hallgatói vezető kollégáim segítségével sikeresen tudunk mind országos, mind helyi szinten tevékenykedni.

Ha van szabadidőd, mivel töltöd szívesen? Van-e hobbid?

Az előzőekből is következik, hogy sajnos nagyon kevés szabadidőm van, amelyet azonban úgy próbálok eltölteni, hogy az egyszerre váljon hasznomra és pihentessen. Szívesen ülök be a moziba egy jó filmre, veszek a kezembe egy jó regényt, de talán mégis az okozza számomra a legnagyobb örömet, ha a néhai nagyszüleim házának kertjében dolgozhatnak.

A HÖK nagyon sok támogatást nyújt az alumni tevékenység beindításához, működéséhez. Miért tartod fontosnak ennek az ügynek a támogatását?

A világon számtalan példa mutatja, hogy a végzett hallgatók és az alma mater közötti kapcsolat fenntartása mindkét félnek hasznos. A felsőoktatási intézmény nagyon komoly tapasztalatokat kaphat a munkaerőpiacról, amelyek alapján felmérheti, hogy az egyes diplomái milyen hatékonysággal hasznosulnak a gyakorlatban. A végzett hallgatók pedig az egyetemről kapott magas szintű tudásnak és saját kitarításuknak köszönhetően akár rövid idő alatt is olyan vezetői pozícióba kerülhetnek, ahonnan érdemi visszajelzést tudnak adni a hajdani képzőhelyüknek az oktatott tananyag aktualitását illetően. Visszajelzésüknek köszönhetően a felsőoktatási intézmény javítani tudja képzéseit, vagyis a frissen végzett hallgatók jobb eséllyel pályáznak állásokra a munka világában. Emellett egy jól működő alumni közösség olyan összetartásra is képes lehet, amely informális kapcsolati hálójával segíteni tudja a debreceni öregdiákok elhelyezkedési és előrejutási esélyeit. A végzett diákoktól érkező esetleges felajánlásoknak köszönhetően, amelyek ösztöndíj formájában akár a hallgatókhoz is eljuthatnak, több esély nyílna a kimagaslóan tehetséges, de rossz szociális környezetből származó hallgatók továbbtanulására.

Mit üzennél, miért érdemes csatlakozni a Debreceni Egyetem Alumni Közösségéhez?

Az Alumni Közösség a Debreceni Egyetem egyik legfontosabb társadalmi kapcsolatát jeleníti meg. Tagjai bármikor örömmel emlékezhetnek vissza azokra a boldog évekre, amelyeket az egyetemen töltöttek el, ugyanakkor profitálhatnak is a közösséghez tartozásból, hiszen a kommunikációs csatornákon keresztül elsőként értesülhetnek azokról a képzési programokról is, amelyeket az élethosszig tartó tanulás jegyében kínál alma materük. Ha mindez nem lenne elegendő, az alumni rendezvényeken arra is lehetőség van, hogy rég nem látott, jó barátokkal töltsünk egy-egy kellemes délutánt, estét.

A kárpáti borzderestől a Roland Garrosig Béri Béla és „agráros” családja

Ritka ajándék az élettől, ha valakinek a munkája, a hobbi, a családi élete, baráti köre egy rugóra jár. Aki ilyen szerencsés, annak mindig kerek a világ. Ilyen világban él Béri Béla, a Debreceni Egyetem Agrár- és Gazdálkodástudományok Centruma Állattenyésztéstani Tanszékének docense. Éppen indulni készült Hódmezővásárhelyre egy kiállításra, de előtte még szakított időt a beszélgetésre. Amikor helyet kínált a dolgozószobájában, azonnal bele is vágott a történetmesélésbe.

■ BENE KORNÉLIA

Mit keresek én itt?

Világ életében tanítani, kutatni szeretett volna. Béri Béla 1951-ben született Miskolcon majd a véletlen folytán döntött az agrárium mellett. Mezőgazdasági középiskolába járt, majd a Debreceni Agrártudományi Egyetemre, ahová sikerült visszajönnie 1975-ben. Mindvégig az Állattenyésztéstani Tanszéken dolgozott, a szarvasmarha tenyésztésre szakosodott. Hogy miért? Amikor fiatalon a tanszékre került, éppen hosszabb időt töltött külföldön egy szarvasmarha tenyésztéssel foglalkozó kollégája. Kellott egy fiatal szak-

ember, aki már a diploma dolgozatát is ebből írta, sőt a középiskolában is ilyen témájú országos versenyen vett részt. A fiatal oktatókat persze bevonták más területek művelésébe, így Béri Bélának is tanítania kellett takarmányozást, általános állattenyésztést stb. Ma is van nyolc tárgya, amit oktat, de a szarvasmarha tenyésztés a fő területe. Erre irányulnak a tudományos kutatásai: nagy országos programokban vesz részt. Legutóbb pl. egy, a hazai tejtermelés versenyképességének növelését célzó, több 100 millió forintos pályázatot nyertek a keszthelyi, a kaposvári, a szegedi egyetemmel,

a legnagyobb tej értékesítő szövetkezettel és egy biofarmmal közösen. Meghatározó emellett az őshonos fajták kutatása, legismertebb a magyar szürke, és most indítanak egy programot: ez a kárpáti borzderes. Egy olyan fajtáról van szó, ami 1500 éve elterjedt volt Magyarországon, most próbálják Erdélyből visszahozni. Ott találtak olyan egyedeket, amiket meg lehet menteni. Ez egy extenzív fajta, kis tejtermelésű, igénytelenebb, legelőn tartható, azoknak a kisgazdaságoknak, termelőknek lehet jó, akik hagyományőrzésből valamilyen speciális helyi terméket akarnak előállítani. Nagy az érdeklődés, 30-40 termelővel már felvették a kapcsolatot. Ha pedig kiderülne, hogy ez a fajta genetikailag más, mint az Európában ismert borzderes - ezen dolgozik egy biológus PhD hallgató -, akkor elindulhatna egy olyan génmegőrző program, mint a magyar szürke vagy a mangalica esetében.

Az Állattenyésztéstani Tanszéken Béri Béla és munkatársai fajtaegyesületet hoztak létre jó tíz évvel ezelőtt. Ma öt olyan szarvasmarha fajta ismert Magyarországon, amelynek a tenyésztését Béri Béla irányítja. Büszke is erre, nem sokan mondhatják el magukról ugyanezt.

Alig 14 évesen, a mátészalkai technikumban szembesült először a hajnali keléssel, a tehenészeti telep csodáival. Fél 4-kor kellett indulnia, az éjjeliőr ébresztette. Hideg volt és sötét, az ifjú Béri Béla azt kérdezte magától: mi a csudát keresek én itt a szűz havat taposva, egyedül a sötétben, hogy megérkezzek a bűdös tehenészetbe? Ennek már 40 éve.

Vitorlázás, síelés, táncsport - és a szerelem

A magánélete is az „agrárhoz” kapcsolódik: az 1970-es években az agrár-egyetemen az országban elsőként szerveztek vitorlás és sí táborát a hallgatóknak. Béri Béla még agráros hallgatóként részt vett az első alkalmakon és ott is ragadt. Oktatóként aztán több mint 20 éven át minden nyáron legalább két vitorlás táborban volt a Balatonon, később az Adrián és minden télen legalább két sí táborban, kezdetben Szlovákiában, aztán Ausztriában. A hallgatókat megtanították vitorlázni, síelni. Szenzációs lehetőség volt ez - mondja Béri Béla - egy hajóban élni a hallgatókkal, utána teljesen más volt a kapcsolat velük. Emellett több mint egy évtizeden át Béri Béla volt a tanár vezetője az Agrártudományi Egyetem Hortobágy Néptáncsoportjának, bár ő maga sohasem táncolt. Velük szintén sokat járta a világot, jó közösség volt.

Béri Béla a feleségével is az „agráron” ismerkedett meg, együtt voltak hallgatók. Az utolsó két-három évben közösen, de még nem férj-feleségként éltek, a végzés után házasodtak össze. Bériné Sarkadi Éva a Hajdúgabona Zrt. kereskedelmi osztályvezetője. A férj és feleség a hobbiukban is egy húron pendülnek. Annak idején Éva is csatlakozott a síeléshez és a vitorlázáshoz, nagy baráti

társasággal tettek kirándulásokat, „bandáztak”, most már zömmel csak ketten vagy családdal mennek.

Béri Béla, az ifjabb és a negyedik...

A Béri házaspárnak egy fia van, ő is itt végzett az agármérnökként, jelenleg az állattartó telepek higiéniájával, gázosítással, fertőtlenítéssel foglalkozó saját cége van, amely szépen üzemel. A hobbiuk természetesen hasonló: ifjabb Béri is síel, vitorlázik, továbbá versenyszerűen teniszszek. A családban két unoka van, egy négy éves kisfiú és egy két éves kislány, most már ők jelentik a legnagyobb örömet annak ellenére, hogy sokszor a munkában is akadályoznak. A büszke nagypapa nevetve mondja: olykor, ha hazamegy, csörren a telefon, az unoka az és azt mondja: Béla, otthon vagy? Mert akkor átmegegyek hozzád játszani. És ettől kezdve a hazavitt munkát félre kell tenni.

Egyetlen dolog van, amire a nagypapa mosolyogva azt mondja: sajnós. A fiú unokát Bernátnak hívják. Béri Béla édesapja ugyanis szintén Béri Béla, a fia ugyancsak Béri Béla, úgyhogy az unoka lehetett volna a negyedik Béla, de nem így lett.

A kerek világ folytatása

Béri Béla általában hosszabb távra tervez, nyugdíjas korúként is szeretné folytatni a munkát az egyesület elnökeként, a PhD hallgatókkal és a kutatási programokban.

Béri Béla ma egy családi házban él Józsan és van egy pulikutyája. 1998-ban költöztek ide. 1970 és 1975 között még kollégiumban laktak, aztán - miután megszületett a fia, ő pedig még a tangazdaságban dolgozott - további két évvel megnyújthatták a kollégiumi életet, ezt követően költöztek az agráregyetem egyik

tanári lakásába. Itt nőtt fel a gyerekek, itt volt a „saját” udvaruk, a tenispálya. Ám a 49 négyzetméteres tanári lakás egyre szűkebbnek bizonyult a baráti kör számára, ezért döntöttek a költözés mellett. Élete nagy vágyáról Béri Béla azt mondta: ez idén júniusban teljesül. Korábban azt kérte a fiától, hogy ha majd ő megengedheti magának, menjenek el a Roland Garros teniszezőversenyre Párizsba. Nem csak játszani, nézni is szereti a teniszt Béri Béla, kedvencei a salakos versenyek és a salakpályás világbajnokság a Roland Garros. Júniusban tehát oda utaznak.

„Igaz, hogy egész életemet egy kis fizetésű egyetemi oktatói állásban töltöttem, de nekem mindenem megvan, ami kell. A szülinapomra sem tudok mit kérni. Tényleg megvan mindenem.” Ezzel a gondolattal fejezte be a történetmesélést Béri Béla, majd nem sokára autóból ült, hogy Hódmezővásárhelyen meséljen tovább az érdeklődőknek, ezúttal a szarvasmarha tenyésztés fortélyairól.

Bölcsész család nyomában

A Matsimbe család Debreceni Egyetemhez köthető száalai régre nyúlnak vissza. Matsimbe Jorge Fenias a Nemzetközi Előkészítő Intézet után került Debrecenbe és pszichológia szakon tanult, felesége Matsimbené T. Nagy Gyöngyi szintén a Bölcsészettudományi Karon magyar-orsz szakon folytatott tanulmányokat. Fiuk, Edson negyedik éve hallgatója a Debreceni Egyetemnek. A családdal beszélgettem a tanulmányokról, emlékekről és magáról az egyetemről.

■ SZABÓ BARBARA

Hogyan emlékeznek vissza a Debrecenben töltött éveikre? Mennyire volt másabb akkor egyetemistának lenni, mint most?

Matsimbe Jorge Fenias: Szívesen emlékszem az ott eltöltött évekre! A sok barát, a nagyon jó és összetartó évfolyam-társakra (mert a miénk az volt), a tanáira, a szobatársaimra, a nehéz tanulmányi éveimre és a városra. Nagyon jól éreztem magam ott. Akkor más, ilyen volt az oktatási rendszer felépítése, de szerintem egyetemistának lenni akkor is olyan volt, mint most lehet. Talán most több lehetőség van, rugalmas a rendszer és az infrastruktúra is más.

Matsimbené T. Nagy Gyöngyi: Életem egyik legszebb időszaka volt. Talán, mert először tapasztalhattam meg az önálló életet, külön a szülőktől. Nagyon szerettem a kollégiumi életet, a két Moszkvában töltött szemesztert is.

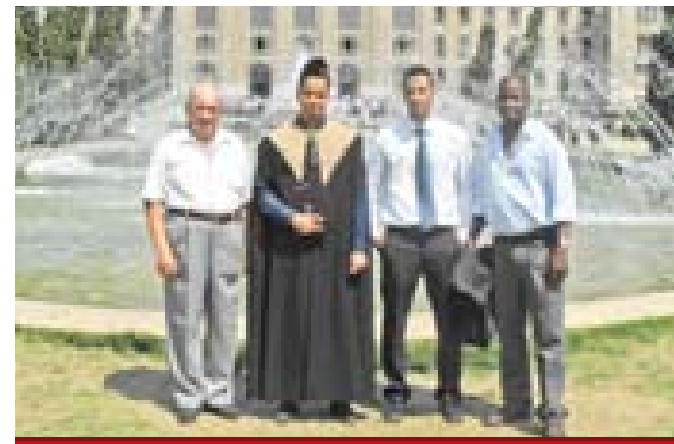
Szerintem a mostani egyetemekhez képest óriási a különbség. Azt hiszem, sokkal nagyobb értéke volt a tanulásnak, mint most. Kimondhatatlan büszkeség töltött el, amikor megjött a sikeres felvételi a levél. Ez valószínűleg azért is volt, mert a családjukban különös helyet foglal el a tanulás. Az egyetemen is ezt tapasztaltam, aki bekerült, tisztelte a tudást, a professzorokat. Ugyanakkor ők is

tisztelték minket, hiszen csak nagyon jó eredménnyel lehetett bekerülni az egyetemre. Ha bekerült az ember, csak a hozzáállásán és a szorgalmán múlt, hogy 5 évig egyetemi hallgató maradt-e. Az egy csoportba járók között közvetlen volt a kapcsolat, hiszen nagy részünk 5 évig együtt maradt. Együtt laktunk kollégiumban: 4 évig az Ybl Főiskola kolijában laktunk - talán ez is hozta össze a csoportot - és csak ötödéven költöztünk át a Tóthfába.

Az egyetem után mivel foglalkoztak, hova kerültek, mivel töltik most napjaikat? Család, gyerekek?

MJF: Az egyetem után jött a munka, jelenleg a szakmában dolgozom. A szabadidőmet igyekszem a családdal, barátokkal tölteni és sporttal vagy kertészkedéssel kapcsolódni. Két fiam van, akiket nagyon szeretek és próbálok jó kapcsolatot ápolni velük és az egész családdal.

MNGY: Én '87-ben végeztem, és mivel '89-ben megszűnt az orosz nyelv kötelező tanítása, ezért az ELTE-n elvégeztem a némettanári szakot. 1993-ig középiskolákban tanítottam (Berettyóújfalu, Budapest), aztán kikerültünk Főtra, ahol szolgálati lakást kaptunk az itteni általános iskolában (Németh Kálmán Általános Iskola és

AMI), és bekerültem egy olyan közösségbe, olyan tanári kar részévé lettem, ahol nagyon jól érzem magam. Mivel sajnos a német nyelv tanítására nincs kereslet, 2010-ben jelentkeztem az Eszterházy Károly Főiskolára Egerben, és elvégeztem az angoltanári szakot. Közben született két gyermekünk, Edson '89-ben és Gilberto '93-ban. Jelenleg tanítok, amit nagyon szeretek, az iskolában nemzetközi projekteket koordinálok (Comenius nemzetközi iskolai együttműködés, nyelvi asszisztens), valamint portugálul tanulok, amiből szeretnék nyelvvizsgát tenni.

Gyakran járnak vissza Debrecenbe, tartják a kapcsolatot a volt oktatóikkal, csoporttársaikkal?

MJF: Mostanában ritkábban járunk Debrecenbe, de mivel Eddie ott tanul, ha lehetőségünk van, szívesen megyünk.

MNGY: Az egyetem elvégzése után nagyon sokáig nem mentem vissza Debrecenbe. Először 2004-ben mentünk el Eddievel és az iskolánkban gyakoroló spanyol nyelvi asszisztenssel. Nagyon megfogott az a jellegzetes Nagyerdő-illat, ami visszahozott sok-sok emléket. Azóta, mióta Eddie ott tanul, örömmel megyek mindig. A csoporttársakkal alkalmasszerűen tartom a kapcsolatot. Nem rendszeresen, és persze nem is mindenki. Van, akiről nem is tudok semmit. Az oktatókkal nincs kapcsolat az egyetem elvégzése óta.

Edson nemcsak szüleid, de még nagyszüleid is a Debreceni Egyetem bölcsészkarán tanultak. Mikor eljött a felvételi jelentkezés időszaka mennyire volt egyértelmű, tudatos a választásod, hogy Te is a Debreceni Egyetemet jelöld meg?

Matsimbe Edson Jorge: Szerencsére szüeim nem akartak befolyásolni azzal kapcsolatban, hogy hol tanuljak tovább és így saját magam dönthettem arról, hogy melyik egyetemre jelentkezem. Közelebb egyetemre nem szerettem volna kerülni, mindenképpen önállóul akartam, így budapesti egyetemet nem jelöltem. Végül Debrecenbe, Pécsre, Szegedre és Győrbe adtam be a jelentkezésemet.

Mivel az elsődleges cél Debrecen volt, az első két helyen jelöltem meg az itteni pszichológia és az andragógia szakot. Az önállósuláson kívül más motivációm is volt arra, hogy a Debreceni Egyetemre kerüljek. Mivel nagyszüeim és szüeim is itt végeztek, már gyermekkorom óta sokat hallottam egyetemi éveikről, ezen kívül többször is jártam Debrecenben mielőtt jelentkeztem volna, és megfogott a város légköre.

Mit hallottál a szüleidtől az egyetemi éveikről, sokat meséltek róla?

MEJ: Sokat hallottam tőlük az évek során, de főleg akkor, mikor már eldőlt, hogy ide fogok jönni tanulni. A kollégiumi évekről és a tanulmányaikról is szívesen meséltek. Mielőtt a gólyatáborba utaztam volna, ők is beszámoltak nekem arról, hogy milyen élményekben volt részük, amikor ők voltak elsőévesek. Az itt szerzett tapasztalatokról, barátokról is sokat hallottam, közülük párat személyesen is ismertem. A leírások alapján úgy gondoltam, hogy igen összetartó volt a társaság itt a Debreceni Egyetemen és jó volt így nekiindulni az egyetemi éveimnek.

Tavaly végeztél a Bölcsészettudományi Kar andragógia szakán, most pedig a Gazdálkodástudományi és Vidékfejlesztési Kar emberi erőforrás tanácsadó mesterszakán tanulsz. Innen hogyan tovább? Debrecenben szeretnél maradni vagy visszamész a fővárosba?

MEJ: Ez sok tényezőtől függ. Legfőképpen attól, hogy hol sikerül állást szereznem, miután elvégeztem a mesterszakot. Szerettem a Debreceni Egyetemet, de szeretnék más városokat is megismerni és másfelé is élni, mielőtt letelepedek, ezért keresni is fogom az ilyen lehetőségeket. Szerintem az itt szerzett tapasztalatok sokat fognak ebben segíteni. Az biztos, hogy Debrecen és ez az egyetem mindig fontos része marad az életemnek és szívesen fogok visszaemlékezni az itt töltött évekre, akármerre is járok.

Eltéphetetlen szálak

Egy hivatás, egyetlen munkahely, egy család – ez az, ami egy életre összekötötte Furka István és Mikó Irén, a Sebészeti Műtéttani Tanszék korábbi és jelenlegi tanszékvezető professzorának életét. Bár egyikük sem Debrecenben született, mára mindketten tősgyökeresnek számítanak a cívisvárosban. Lányuk, Furka Andrea pedig sebész szakvizsgával az Onkológiai Intézetben dolgozik.

■ BÉRES ZSUZSA

Mennyire érzi úgy, hogy a tanszék kialakítása, hírneve, az a presztízs, amit mára elért, az Ön nevéhez fűződik?

1958. november 1-je a kinevezésem időpontja. Olyan régen volt, hogy ki sem tudom hirtelen számolni, hány esztendeje már, hogy munkahelyemnek tekinthetem a tanszékét. A kezdetek küzdelmes időszakot jelentettek, mint minden, amit szinte a semmiből kellett létrehozni. Amit ma a Sebészeti Műtéttani Tanszék jelent, az mind az előrelátásnak köszönhető és a megfelelő szakmai feltételek megletének. Mi sem mutatja jobban az elmúlt évtizedek fejlődését, mint az, hogy annak idején 210-egynéhány négyzetméteren kezdtünk, most pedig már két épületben 1300 négyzetméteren működik az intézet – idézte fel a kezdeteket Furka István professzor.

Pedagógusként - hiszen mindenkit pedagógusnak lehet nevezni, aki az utánpótlást neveli - össze tudja számolni, hány fiatal tanulta itt a szakmát?

Azt nem tudnám megmondani, de az biztos, nem tudok úgy részt venni egy-egy konferencián, kongresszuson, szakmai rendezvényen, hogy valaki rám ne köszönne. Jó érzés, hogy emlékeznek rám, és az egyik legnagyobb szakmai elismerést is egyik volt tanítványomtól kaptam nemrég, aki azt mondta: nem csak szakmát tanult itt, hanem emberséget is.

Mennyire volt meghatározó a pályaválasztásban az, hogy medikaként Furka István tanítványa volt?

Ha jól emlékszem negyedévesen tanultuk ezt a tárgyat és bizony nem indult rózsásan az ismeretségünk: úgy kezdtem ugyanis a gyakorlatot, hogy az első két órán nem tudtam megjelenni. Akkoriban versenyszerűen sportoltam, atletizáltam, kosárlabdáztam és éppen egy magyar-lengyel találkozónk volt. Amellett hogy versenyeztem, még a vendégek gardírozásában is segítettem. Ekkor kaptam egy üzenetet az intézet adjunktusától (Furka Istvántól), hogy ha le szeretnék vizsgázni, azért jó lenne, ha megismerkednék. Természetesen ezután rendszeren jártam a gyakorlatokra – meséli nevetve Mikó Irén.

Mikor lett több az ismeretség, mint tanár-diák kapcsolat?

1972. október 1-jén léptem be az intézetbe, tavaly volt a 40 éves jubileumom. Annak idején végzés után három helyre – két klinikára és ide az intézetbe – pályáztam az egyetemen. Egy fiatal orvos elképzelései nem ismernek határokat, és miután a sebészet nagyon érdekelt, még azt is elképzelhetőnek tartottam, hogy esetleg plasztikai sebész legyek, így ide jöttem dolgozni, és ezt követően olyan két-két és fél év múlva alakult úgy, hogy a mesterem a társam lett az életben is.

Meghatározó volt számomra az elmúlt négy évtized. Itt mindig emberi volt a hangulat, magas az etikai mérce és rengeteget jelent a hallgatók szeretete.

Mennyire fontos egy leendő orvos életében mindaz a tudás, amivel az intézetben ismerkedhet meg?

A sebészeti műtéttan az a tudomány, ami valahol átmenet az elmélet és a gyakorlat között – fogalmazza meg az intézetben zajló munka alapfilozófiáját Mikó Irén. – A fiatalok nálunk ismerkednek meg olyan beavatkozásokkal, mint egy injekció beadása, vagy a szakszerű vérvétel. Emellett természetesen tananyag az alapvető életmentő beavatkozások tanítása, illetve a sebgyógyítási vagy varratkiszedési technikák begyakorlása. Természetesen mára sokat fejlődtek az eszközök, és az uniós elvárásoknak megfelelően ma már mi is áttértünk az állatokon végzett gyakorlatokról a szimulációs modellekre. Gyakorlatilag úgy lehetne megfogalmazni, hogy elengedhetetlen, nélkülözhetetlen és orientációs ismereteket adunk a hallgatóknak. Arra is nagyon büszkék vagyunk, hogy az első laparoszkópos tanfolyamokat itt Debrecenben tartottuk a sebésztársadalom elég tekintélyes részének – hangsúlyozta Furka professzor.

Aki szakmai sikereket szeretne elérni, bizonyos helyzetekben választás elé kerül: hogyan lehetett összeegyeztetni a szakmai előmenetelt a feleség és az anya szerepével? Hogy lehet pótolni azt az időt, ami a gyermekvállalás miatt kimarad?

Ezt csak akkor lehet, ha az embernek igazi társa van, aki nem csak a férje, nem csak a munkatársa, valaki, aki mindenben segít. Andrea lányunk egyéves korában került bölcsődébe, addig én voltam vele. Ezután már újra el tudtam jutni a szakmai kihívást jelentő kongresszusokra, rendezvényekre, mert a férjem mindig segített. Ha neki volt valahol dolga, én álltam helyt és ez fordítva is igaz. Mi mindig segítettük egymást, másként nem ment volna. Egyébként férfi létére a férjem fantasztikus módon ért a gyermekneveléshez és amellet kiváló „háziasszony” is: remekül tud főzni.

Mi szeretett volna lenni, amikor kicsi korában megkérdezték: mi leszel, ha nagy leszel?

Bármi, csak orvos nem – vágja rá azonnal a meghökkentő választ Furka Andrea. Szerintem a szüleim voltak a legjobban meglepve, amikor az orvosira jelentkeztem.

Amikor eljött az a bizonyos február, amikor színt kellett vallani, hogy hogyan tovább, ahogy ez általában történni szokott, egy családi vacsora alkalmával hangzott el a bejelentés. Bevallom, mindenre számítottam, csak erre nem. Óriási meglepetés volt – emlékszik vissza Furka István.

Mennyire volt zavaró orvostanhallgatóként, hogy a szülei ismert oktatók?

A külvilág azt hiszi, hogy ez csak előnyökkel jár, de szerintem ez sokkal több hátrányt jelent, ami azért hosszú távon mégiscsak előny. Mindig jobban kellett teljesíteni, be kellett bizonyítani, hogy én is vagyok olyan jó, mint a többiek, vagy szeretnék esetleg még jobb lenni. Sokkal több tanulással, odafigyeléssel járt, és utólag visszagondolva arra is büszke vagyok, hogy voltak olyan vizsgáim, amikor csak utólag derült ki hogy hívnak, így nem név, hanem teljesítmény alapján kaptam a jegyet.

2006-ban szakvizsgáztam sebészetből, utána született a kisfiam, de nem a sebészetre mentem vissza dolgozni, hanem az Onkológiai Intézet Sugárterápia Tanszékére. Sokan gondolhatják, hogy az onkológia nem a legvidámabb része az orvoslásnak, de én nem ebből a szempontból közelíteném meg. Ha egyes esetekben teljes gyógyulást nem is remélhetünk, de az életminőségen tudunk javítani arra az időre, ami hátra van, akkor úgy gondolom, nem hiába dolgoztunk. Nyilván egy nagyfokú empátiás készség kell ahhoz, hogy nap mint nap ilyen súlyos betegekkel legyünk együtt és én ezt érzem igazán nagy kihívásnak.

Mivel tölti a családot a szabadidejét?

Kevés szabadidőnk marad a munka mellett, de ha tehetjük, túrázunk a Zemplénben. Emellett mindig kell, hogy maradjon idő a sportra, de sajnos nem annyi, amennyi kellene – mondja Mikó Irén.

Furka István konyhai tudományáról legendák születtek. Valóban ennyire szeret főzni?

A spenót kivételével minden ételt szeretek főzni, legfőképpen a csülköt. A főzés kreativitást igénylő elfoglaltság, engem teljesen kikapcsol. Alapos vagyok, még a krumpli pucolását is szeretem tökéletesen csinálni. A szakmámból kiindulva: vagy jól vagy sehogy. És ha az, amit alkotok jól sikerül, a társaság is örömmel fogadja. Azt szoktam mondani, hogy a túlélési ráta nem túl rossz, és büszkén mondhatom, hogy vendéglátásaink alkalmával az elmúlt 25 évben egyetlen kivétel volt, hogy ugyanazt kínáltuk a vendégeknek. Azért azt is elárulom, hogy a főzés mellett a másik szenvedélyem a foci. A pályára ma már nem megyek, de a televízióban gyakran és szívesen nézem a mérkőzéseket.

Nálam természetesen elsősorban a kisgyermekes programok dominálnak, szeretünk minél több időt a szabadban tölteni, kirándulunk, túrázunk, és ha a fiam elalszik, szívesen olvasok – veszi át a szót Andrea.

Orvos lesz majd a fiúból is?

Nyilván azt csinálja majd amit szeretne, de az biztos, hogy már elkezdte az egyetemi karrierjét építeni, hiszen a klinika óvodájába jár.

■ PÁLÓCZI ALEXANDRA

Hogyan emlékszik vissza az egyetemi éveire?

Nagyon kellemes és boldog éveket töltöttem el a Debreceni Egyetemen és olyannyira nem tudtam elszakadni ettől a légkörtől és Debrecentől, hogy az öt év elvégzése után még tíz évet itt oktattam. Ötödévesként kezdtem el oktatni, a Politológia Tanszék demonstrátora voltam.

Egyetemi évei alatt tudatosan építette a karrierjét?

Igen, lehet ezt mondani. Több ösztöndíjat is elnyertem, többek között Pro Renovanda Cultura Hungariae-t, Köztársasági Ösztöndíjat, valamint Tempus Ösztöndíjat is elnyertem, aminek az eredményeképp Svédországban is folytathattam tanulmányokat.

Külföldi tanulmányok mennyiben segítették elő a hazai pályájának az alakulását?

Abszolút mértékben, hiszen pályakezdésnél – ha nincs valamilyen családi determináció – meghatározó alap az, hogy hol, mit, milyen eredménnyel végzett. Fontos volt a karrierem szempontjából a Debreceni Egyetem és a svédországi tanulmányaim.

A tanítási időszaka alatt mit tapasztalt, könnyebb vagy nehezebb most egyetemistának lenni?

Összetett a kérdés, mert egyetemre bejutni ma már könnyebb, viszont egy frissen diplomázott hallgató dolga nehezebb. Nem volt könnyű egyetem után a mi időnkben sem, de mivel most több a diplomás, ezért most magasabbak az elvárások, több értékkel kell rendelkezni – több idegen nyelvtudással, szakmai gyakorlattal. Ma általános probléma, hogy sokan azért nem tudják átvenni a diplomájukat, mert nem teljesítik a nyelvvizsga követelményeket. Emiatt nehezebb bekerülni a munkaerőpiacra, legalábbis azon a szinten, ahol el szeretne helyezkedni és amennyit a diplomája érne. Nekünk még az egyetemi nyelvvizsga is elegendő volt a diplomához, most pedig már államilag akkreditált nyelvvizsga szükséges ehhez.

„Fontos volt a karrierem szempontjából a Debreceni Egyetem”

Kott Ferenc, a Debreceni Egyetem egykori hallgatója ma sikeres vállalkozó, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara (MKIK) újonnan létrehozott Informatikai Kollégium elnöke, emellett a civil szférában is aktív szereplő, hiszen az Informatika Társadalomért Egyesület tagja és az ehhez tartozó portál az infoter.eu főszerkesztője. Tevékenységei elismeréseként 2012 decemberében a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetsége (VOSZ) által az Év Vállalkozója 2012 díjban részesült.

Az egyetem elvégzése után mi volt az Ön számára az első lépés? Munkát keresett vagy esetleg már akkor gondolkozott saját vállalkozáson?

Miután hazajöttem a svéd ösztöndíjról és megkaptam a magyar diplomámat is az első lépések adottak voltak, mivel a Politológia Tanszéken Pozsgay professzor mellett voltam, mint demonstrátor és az általa ajánlott munkát fogadtam el. A Szent László Akadémiáért Alapítványnál kezdtem el így tevékenykedni, ahol a határon túli magyarok kulturális, oktatási és politikai érdekérvényesítése, oktatási programok szervezése volt a feladatunk. Abból a szempontból könnyebb helyzetben voltam, hogy már az egyetem alatt kiépült az a kapcsolat, ami az első munkahelyem megalapozta. Az alapítványi munka után sokáig dolgoztam - szintén egyetemi kapcsolatok által egy amerikai-magyar lobbiszervezetnél. Ez volt a Hungarian Human Rights Foundation, emiatt volt szerencsém Budapesten és New Yorkban is dolgozni. A civil szférában eltöltött éveim után jött a saját vállalkozás ötlete, ami az informatikai területre vezetett, ez nem volt véletlen. A szakterületem mindig is az információs társadalom kutatása volt, emiatt voltam érdekelt az informatikában és

később erre építettem a vállalkozásomat az informatikai szolgáltatások területén. Vállalkozóként, több éves piaci tapasztalat után kerültem a Budapesti Kereskedelmi- és Iparkamarába 2008-ban, ekkor elnökségi tagjai lettem az Informatikai- és Hírközlési Osztálynak. 2012-ben pedig megválasztottak ennek az osztálynak az elnökévé. Most februárban pedig már nem csak a budapesti, hanem az Magyar Kereskedelmi és Iparkamara Informatikai Kollégium elnöki pozícióját is elnyertem, tehát ez egy elég friss kinevezés. Hosszú út vezetett ide, sok év vállalkozói és cégvezetői munka eredménye.

Miért ezt a szakterületet választotta annak idején, miért tartja fontosnak az információs társadalommal való foglalkozást?

Mindig is nagyon fogékony voltam az informatikára, már középiskolában is saját számítógépes klubom volt Budapesten. Politológusként az egyetemen találkoztam az információs társadalom témakörével, mint kutatási terület és már akkor azt éreztem, hogy valószínűleg az internet és általában a technológiai újítások, amit a számítástechnika hoz, olyan szinten fogja befolyásolni az életünket és az egész társadalmi, gazdasági berendezkedésünket, hogy ez a legizgalmasabb téma, amivel foglalkozhat egy társadalomtudós. Ezzel azóta is intenzíven foglalkozom, de a céges kamarai érdekelt-ségek mellett az Informatika Társadalomért Egyesület nevű civil szerveződést is többed magammal csinálom, ahol azt a célt tűztük ki, hogy az informatika, mint eszközrendszer, minél inkább a társadalom hasznára váljon. Azokat a közhelyeket, hogy az internet, mobil kommunikáció és a facebook nélkül nincs élet, már mindenki tudja. Ennek azonban nagyon összetett hatásmechanizmusa van és mind a gazdaságban, mind a politikai területen erre nagyon oda kell figyelni, hogy az új technológiai változásokat követő gazdasági- és társadalmi változások szinkronban legyenek és kövessék a technológiai forradalmat.

Az infoter.eu főszerkesztője is. Mivel találkozhatunk ezen a portálon?

Ez az előbb említett Informatika Társadalomért Egyesületnek a hírportálja, ahol olyan témákat feszegetünk, hogyha nagy állami beruházások vannak informatikai területen, azok jól valósuljanak meg. Tehát ha Európai Unió forrásokat költenek informatikai fejlesztésekre, azok valóban a társadalom hasznát szolgálják, ne öncélú fejlesztések legyenek, hanem munkahelyteremtő, életminőség javító beruházások. Általában minden, ami társadalommal és informatikával és ennek közös halmazával, vagyis az információs társadalommal kapcsolatos, arról hírt adunk. Ez egy önálló tartalmakat is előállító, de a híreket összegyűjtő portál is. Nagyon sok videós anyaggal is rendelkezünk, van egy saját videós stábunk. Sok interjút készítünk, sok rendezvényről beszámolunk ezen a portálon.

Sokrétű és minőségi tevékenységét decemberben az Év Vállalkozója díjjal jutalmazták. Mit jelent az Ön számára ez az elismerés?

Ez egy nagy megtiszteltetés volt, pláne, hogy a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetségétől kaptam, ami Magyarország legjelentősebb vállalkozói civil szervezete. Gyakorlatilag azt a társadalmi munkát és a gazdasági eredményeket is elismerték ezzel, amit az elmúlt tíz évben folytattam. Alapvetően a célom az, hogy elősegítsem munkámmal a minél sikeresebb magyar információs társadalomnak a kiépítését és azoknak a szakadékoknak a megszüntetését, amik ezen a területen megosztják a társadalmat, hiszen még sokan nem férnek hozzá a digitális világ előnyeire. Ezt az esélyegyenlőtlenséget mindenképp fel kell számolni. Ez a kormánynak is a célkitűzése. Még milliós számban nem csatlakoztak az információs

társadalomba és ennek az előnyeinek a kihasználásába, ennek javításán próbálok, próbálunk dolgozni, én céges, kamarai és civil szinten is. Valószínű ezt az erőfeszítést értékelték a díj odaítélői.

Hogyan van ideje ezekre a tevékenységekre?

Szerencsére nagyok az átfedések, hiszen a civil szférában is az információs társadalommal foglalkozom, kamarában az informatikai cégeket képviselem, és mint cégvezető is egy információs társadalmat építő céget vezetek, tehát ugyanaz az alaptéma, csak mindenhol más csomagolásban. Így ugyanakkor a területnek a más-más hangsúlyainak a kidomborításával megoldható, hogy mindenre legyen időm.

Mit tanácsolna az egyetemistáknak, miként lehet hasznosan eltölteni az egyetemi éveket, gondolva a jövőre?

Ha a saját példából indulok ki, akkor mindenképp azt tanácsolom, hogy az új képzés szerint már BA másodikéven, vagy a mester-szak elején már gondolkodzzanak céges és civil kapcsolatok építésén, hogy valamilyen szakmai és gyakorlati tapasztalatot tudjanak szerezni, mire lediplomáznak. Az első munkahely megszerzésénél kulcsszerepe van annak, hogy vannak-e már olyan személyes kapcsolatok, amik ilyenkor segítenek. Egy év szakmai gyakorlatnál sokszor nem is az számít, hogy milyen mértékű szakmai tudást szerez valaki, hanem, hogy milyen kapcsolatokat tud kiépíteni. Ha egy cégnél dolgozik valaki gyakornokként vagy diákként, ha letelik a gyakorlati idő és az illető befejezi az egyetemet, akkor jobb esetben felvehetik a delikvenst rendes állományba. Ez a cégnek is kényelmesebb, hiszen egy betanított emberről van szó. Visszaemlékezve erre az időszakra, van lehetőség egyetem mellett néhány óra szakmai gyakorlatra, beleférhet az időbeosztásba, ha jól osztják be az idejüket a hallgatók, mondom ezt oktatóként is. Nyugodtan lehet próbálkozni több helyen, írni kell a cégeknek, hogy nagyon szívesen lennének gyakornokok az adott helyen és lehet, hogy ebből több évre egy jó munkahelyi viszony alakul majd ki. A másik pedig, hogy ma már nagyon könnyű az EU-n belül külföldi egyetemi tapasztalatokra is szert tenni, ha valaki beszél nyelveket. Akiben van affinitás, javasolom neki, hogy pályázzon meg minél több ösztöndíjat, keressen olyan egyetemeket, ahol nincs tandíj, és érdemes nem csak a nagy Erasmus ösztöndíjakban gondolkodni, hanem kisebb lokális ösztöndíjakban is. Összefoglalva tehát a legfontosabbakat: szakmai tapasztalat, nyelvtudás és külföldi tanulmányok.

Bölcsészből lett diplomata

Pécsett született, ott járt gimnáziumba, egyetemi diplomáját 1987-ben Debrecenben, történelem-angol szakon szerezte, majd elvégezte az újságíró iskolát. Breuer Klára mégsem lett tanár, sem újságíró: a diplomáciai pályát választotta. Többször volt külszolgálatban, jelenleg nagyköveti rangban Martonyi János külügyminiszter kabinetfőnöke.

■ TURI GÁBOR

A diplomáciát ma is misztikum övezi, holott nagyot fordult a világ Magyarországon (is) 1990 óta. A szocializmus korában külön kasszát képeztek a diplomata: párt- és családi kapcsolatok, no és a megbízhatóság játszottak döntő szerepet a káderek kiválasztásában. A gulyáskommunizmus idején anyagi és erkölcsi kiváltságokkal járt a külszolgálat; aki ebbe a körbe bekerült, emelt szintű, komfortos életre számíthatott. A diplomácia sokáig kifejezetten férfias pálya volt, elsősorban a gyakori helyváltogatás, a sok utazás, a kiszámíthatatlanság, az esti, többnyire protokolláris rendezvények miatt. A magyar Külügyminisztériumban a rendszerváltás után jelentek meg a női diplomata. Számuk egyre gyarapszik, a fiatal munkatársak között már megegyezik a férfiak és a nők aránya.

Angol, felsőfokon

Sokakhoz hasonlóan Breuer Klára előtt is a rendszerváltozás nyitotta meg az utat a külügyi pálya előtt. A választásnak természetesen voltak előzményei. „Családomban a vasárnapi ebédek állandó témája volt Magyarország nemzetközi megítélése” – emlékszik. – „Az ország másik végéből érkeztem Debrecenbe tanulni. Egyben voltam biztos: magas fokon akartam megtanulni egy idegen nyelvet.” Abban az időben annak, aki nem nyelvszakra járt, alig volt esélye arra, hogy a nyelvet és a hozzá tartozó kultúrát a maga teljességében megismerje. A debreceni angol tanszéknek nagyon jó híre volt, ahogy fogalmaz: „Ország Ház László professzor lelke lebegett felette”. Tanárai közül többen – Abádi Nagy Zoltán, Virágos Zsolt – az ő tanítványai voltak.

Felidézi Abádi Nagy Zoltán egyik megjegyzését: „Önök lesznek az angolszász kultúra magyarországi nagykövetei.” Meglepetésként érte őket a biztatás. A 80-as évek Magyarországa sokkal zártabb volt, kevesebb lehetőség nyílt utazásokra, kapcsolatokat sem lehetett úgy építeni a nyugattal, mint ma. És a debreceni tanárok arra sarkallták a hallgatókat, hogy az angolszász kultúrát a legmagasabb szinten sajátítsák el és terjesszék! Tanulmányai során legjobban a XX. századi magyar külpolitika és annak hibái érdekelték. A történelem tanszék is sokat tett azért, hogy a világra nyitott szemű

embereket képezzék a diákokból. „Elfogadták, hogy kombinált szakdolgozatot írjak a trianoni békeszerződést követő „Justice for Hungary” sajtókampányról. Ezért a mai napig hálás vagyok témavezetőmnek, L. Nagy Zsuzsának.”

Az ösztönző háttér ellenére a rendszerváltozás volt az a fordulópont, amikor a Külügyminisztériumba felvételizni lehetett. Nem kellett bizonyos – moszkvai vagy budapesti – nemzetközi iskolából vagy karról érkezni, nem az volt a kérdés, hogy valaki hova szavazott, hanem az, hogy felkészült-e az ország képviselésére.

A Külügyminisztériumban ugyanolyan felvételi rendszer van, mintha az ember beülne az iskolapadba. Ma a diákoknak sokkal nagyobb lehetőségük van a felvételi követelmények teljesítésére, a nyelvtanulás is könnyebben megy, külföldi ösztöndíjak is nagyobb számban adódnak. A Külügyminisztériumnak is vannak ösztöndíjas programjai, a végzés közelébe kerülő diákok rövidebb-hosszabb időt tölthetnek a Bem téri központban vagy külföldi nagykövetségeinken.

Három ország

Breuer Klára három év tanárkodást követően 1991 óta dolgozik a Külügyminisztériumban, azóta háromszor volt külszolgálatban, egészen különböző területeken. „Ha valaki úgy akar váltani, hogy közben ugyanannak az intézménynek a munkatársa maradjon, akkor ez a pálya erre tökéletesen alkalmas” – mondja erről. Első külföldi munkahelye az Amerikai Egyesült Államok fővárosa, Washington lett, utoljára Londonban a nagykövetség első beosztottjaként (a nagykövet helyetteseként) tevékenykedett. Szokás szerint a kiküldetések között három-négy évet itthon kell tölteniük a diplomataknak, hogy ne szakadjanak el attól az országtól, amelynek képviselőként külföldön ellátják. A „Ház”-ban, ahogy maguk között a budapesti központot nevezik, különböző osztályokon dolgozott, 2001-2005 között pedig kikeréssel a köztársasági elnöki hivatal külpolitikai főtanácsadójaként az államelnök közvetlen környezetének lett tagja. „A bölcsészdiploma nagyon jó alapképzettséget nyújt ehhez a munkához, mert a technokrata gondolkodáson túl

képes szélesebb összefüggésekben láttatni a dolgokat” – vallja. – A nyelvszakos bölcsészképzés az adott ország kultúrájával, civilizációjával is megismerteti a hallgatót. Ez azért hasznos, mert a Külügyminisztérium struktúrájában országreferensek is vannak, és fontos, hogy az ottani munkatársak hátterükre alapozva képesek legyenek megtalálni a hangot az adott ország képviselőivel.

Egykori alma materét negyedszázad múltán kereste fel újra. A bölcsész centenáriumi előadás-sorozat keretében beszélt pályájáról, hivatásáról az érdeklődő hallgatóknak. A Külügyminisztérium 2012-ben úgy határozott, hogy rendszeresen megünnepelik a magyar diplomácia napját, amelyet a XIV. századi visegrádi királytalálkozó dátumához, november 19-hez kötöttek. Ezen a napon ünnepség keretében avatják fel a fiatal diplomatakat, illetve megemlékeznek olyan személyekről, akik komoly szerepet játszottak az ország nemzetközi kapcsolatainak alakításában. Minden évben Lánchíd-díjjal ismerik el azok munkáját, akik a civil vagy egyetemi szférában sokat tesznek Magyarország külkapcsolataiért. Ezt legutóbb Oplatka András, a Neuer Züricher Zeitung újságírója, több könyv szerzője, Sebestyén Márta népdalénekes és a tudománydiplomáciában jeleskedő Kroó Norbert, az MTA volt főtítkára érdemelte ki. A minisztérium a naphoz kapcsolódva arra ösztönözte vezető munkatársait, hogy keressék fel egykori iskoláikat, és osszák meg a diákokkal élményeiket, tapasztalataikat.

Erősíteni a kapcsolatokat

Kiterjedt szervezet a magyar külügyi hálózat. Az ország 103 képviselőt tart fenn, összesen 1800 dolgozó áll külügyi szolgálatban: kétharmaduk külföldön, egyharmaduk itthon, a Bem téri és Nagy Imre téri központokban. A diplomata feladata az, hogy az élet minden területén erősítsék Magyarország kapcsolatait, legyen az politika, gazdaság, biztonságpolitika, tudomány, kultúra, általában az országhoz való hozzájárása. A gárdát a Külügyminisztérium részben maga irányítja, részben együttműködik más minisztériumokkal. Külföldön természetesen más minisztériumok és szervezetek munkáját is segítik: az ág- vagy kulturális tárca képviselőinek programját ugyanúgy gondozzák, mint a külpolitikuskok megjelenéseit. Nincs könnyű dolguk a diplomataknak, amikor az információk korában, a globalizálódó világban lépést akarnak tartani az eseményekkel. Száz évvel ezelőtt a külpolitikuskok még diplomáciai forrásokból tájékozódtak, de ma senki nem képes versenyezni az interneten megjelenő friss hírekkel. Kulcskérdés, hogy az országról szóló tudósítások tényszerűek, pontosak legyenek. A hazánkba akkreditált külföldi tudósítókkal a Külügyminisztérium sajtóosztálya tartja a kapcsolatot, ugyanez nagykövetségeinken a sajtóattasék feladata. Kis ország vagyunk a térképen, a világ sorsát alakító politikuskok sokszor csak felületes információkkal rendelkeznek történelmünkéről, hagyományainkról, életünkről. Van elég tennivalója a külügyi hálózatnak.

Breuer Klára csaknem a kezdetektől tanúja, majd részese annak a fordulatnak, ami a magyar külpolitikában végbe ment. „Az utóbbi húsz évben Magyarország újra definiálta és pozícionálta magát demokratikus országgént, piacgazdaságként. Sokat kellett tenni azért, hogy az euro-atlanti szövetségi rendszer és az Európai Unió tagja legyünk. Ez intenzív belső átalakulással is járt. Ugyancsak fontos volt kapcsolatrendszerünk újjáépítése közvetlen környezetünkkel. Mindeközben talán a kellenél kevesebbet foglalkoztunk más régiókkal. Ennek felismerése a globális nyitás politikája: megpróbálunk tudatosan Ázsia és Latin-Amerika felé fordulni.”

Van olyan vélekedés, hogy az EU-tagsággal korlátozódott Magyarország külpolitikai mozgásterét. A Külügyminisztérium kabinetfőnöke nem osztja az aggodalmakat, illetve, csak annyiban, amennyiben az Franciaországra vagy Hollandiára is vonatkozik. Az EU

nem a Varsói Szerződés, a döntések itt a tagállamok részvételével, konszenzus alapján születnek. Versengés és előnyserzés természetesen mindenütt van, mégis, az európai unió közeg inkább előnyünkre válik. Jó klubba léptünk be. Nem egyszer tárgyalt úgy Európán kívüli országok képviselőivel, hogy EU-tagként süvegték meg. Fontos, hogy egyes, nekünk fontos ügyekben szövetségeket találjunk. Erre jó példa a visegrádi négyek korábban olykor akadozó kapcsolata, ami érdekérvényesítő koalíciós együttműködéssé alakult át.

A jéghegy csúcsán

Az EU-csatlakozást megelőzően sokan abban reménykedtek, hogy az európai normák – demokrácia, pluralizmus, jogállamiság, az emberi jogok tisztelete – meghonosítása a szomszédos országokban majd segít megoldani a határon túl élő magyar nemzeti kisebbségek helyzetét, az identitás, a nyelv, a kultúra megőrzését. Az eltelt idő azonban azt mutatja, hogy a határon kívül élő magyaroknak továbbra is keserves küzdelmet kell folytatniuk a nemzetállami eszmék ellen, identitásuk megőrzése érdekében. „A diplomataknak született optimistáknak kell lenniük” – mondja Breuer Klára, aztán sorolja az érveket: „Több a határátkelőhely, sokkal egyszerűbb a kapcsolattartás, természetesebb módon tudunk a határon kívül élőkkel érintkezni, és sokkal közvetlenebb módon tárgyalunk szomszédainkkal erről a témáról. A problémákat nem söpörjük a szőnyeg alá, mint ahogy az 30 évvel ezelőtt történt. Nem akarom rózsásra festeni a képet, de a folyamat mindenképpen kedvező. A jelenlegi magyar kormány rendkívüli figyelmet és energiát fordít a határon kívül élőkre. Folyamatosan figyelemmel kísérjük az európai normák betartatását. Az állampolgársági törvény megalkotása, a kedvezményes honosítás komoly lépés volt, egyfajta hálózat van kialakulóban a világ minden táján élő magyarokból.”

A kabinetfőnök munkája

„A külügyminiszter és a parlamenti államtitkár munkáját segítem a mindennapokban. Ez tartalmi és szervezési feladatokat egyaránt magába foglal. Nincs olyan ügy, ami ne kerülne a kabinetfőnök asztalára. Rengeteg koordinációval jár, kapcsolattartás a saját szervezeti egységekkel, a többi minisztériummal, a budapesti nagykövetségekkel. Sok olyan program is idetartozik, ami nem sorolható egyik főosztályhoz sem. Ilyen volt pl. a Wallenberg-év előkészítő és szervező munkája, és ilyen lesz az I. világháborúra emlékező programsorozat koordinációja. Nagyon fontos, hogy a külvilággal megértessük törekvéseinket. A Kossuth Lajos Tudományegyetem padjaiban ülve tanárnak készültem, de sokszor gondolok arra, hogy valójában ma is azt csinálom: az országról beszélek, igyekszek sok mindent megértetni a külföldiekkel, és úgy próbálom megszerzett ismereteimet hasznosítani, ahogyan annak idején elképzeltem.”

„Az összefogás tényleg hatalmas dolgokra képes”

Gyönyörű zöld környezet. Fehéren csillogó falú, új épületek mindenütt. Több száz, hangos és mosolygós önkéntes zsvaja hallik mindenhol – a házak között, az ebédlőből, a tó felől... A helyszín Hatvan, a Bátor Tábor. Épp a nyári táboroztató önkéntesek felkészítő hétvégéje zajlik. Itt beszélgettünk a tábor orvosával, Dr. Békési Andreával.

■ LÁNCZI LEVENTE

Hogyan emlékszik vissza a debreceni klinikán eltöltött évekre?

Egyetemi tanulmányaimat és a pályám kezdeti éveit töltöttem Debrecenben, szülővárosomban. Nagyon sokat tanultam ott, a stabil szakmai alapokat a klinikán sajátítottam el, hálás vagyok érte, hogy ott dolgozhattam. De azt is éreztem, hogy váltanom kell. Nem az én világom az egyetemi karrier. Így kerültem a klinikáról Budapestre, a Bethesda Kórházba, ahol nagyon jól éreztem magamat, a megújuló egyházi kórházban kiváló csapat állt össze. Debrecenbe, ha ritkán is, de szívesen megyek, örömmel látom, ahogyan fejlődik a város.

Ha visszaemlékszik a diplomaosztóra, amikor éppen a hippokratészi esküt mondta, akkor hogyan képzelte el magát pár évvel, évtizeddel később?

Jó kérdés. A diplomaosztón egészen biztosan nem gondoltam azt, hogy egyszer majd súlyos beteg gyermekek számára létrehozott táborban leszek vezető orvos, vagy, hogy szakácskönyvet írok - ezt végképp nem gondoltam volna. Azonban abban biztos voltam, hogy valami jót szeretnék tenni, gyerekekkel foglalkozni. Olyan környezetben, ahol kialakulhat az igazi orvos-beteg kapcsolat, ahol követhetem a gyerekeket, terápiás kapcsolatot alakíthatok ki a családokkal. Így kerültem a gyermekonkológiára, és így lettem gyermekonkológus.

Most mégis egy táborban beszélgetünk egy napfényes tavaszi délutánon, nem pedig egy kórházi osztályon. Hogyan alakult ez így? Mi a Bátor Tábor rövid története?

Onnan indítanám, hogy már pályám kezdetén is szerveztünk táborokat beteg gyermekeknek a klinikai csapattal. Ez persze egészen más volt, mint a mostani. Az osztály lelkes munkatársaival és kb. 25 daganatos beteg gyerekekkel utaztunk el Bükkzentkeresztre pár napra. Sokat játszottunk, kirándultunk, tábortüzet raktunk, de azért más körülmények között, mint itt: például minden este csak öt gyerek zuhanyzásához volt elegendő meleg víz, reggel és este a nővérekkel együtt kentük a vajas kenyeret. De nyilvánvaló volt, hogy így is nagyon sokat jelentett mind a gyerekek, mind a mi számunkra az, hogy kiszakadhattak a kórházi vagy az otthoni hétköznapi életből, mi is másképpen voltunk velük együtt, és ez később jól hatott a kórházi kapcsolatunkra is. Nagyon szép emlékeket őrzök ebből az időből.

Mikor is történt mindez?

1990 környékét írtuk akkoriban.

És a folytatás?

Később tudomást szereztem egy írországi táborról, ez a számunkra is mintaként szolgáló Barretstown Gang Camp. Ide először öt kis

betegemmel mentem önkéntes kísérőként 1997-ben, majd azóta is, szinte minden évben visszatérek önkéntes orvosként. A '90-es évek végén egyre több magyar gyermek és önkéntes utazott ki, ezután született meg az elhatározás, hogy hozzunk létre itthon egy ilyen tábor. Az akkori alapítók, 9 fiatal orvos, pedagógus, pszichológus rengeteget dolgozott a modell kialakításán, nagyon komoly munkát végeztek, igyekeztem támogatni őket. 2002-ben kerültem a Bátor Tábor Alapítvány kuratóriumába, ekkor még a Bethesda Kórházban dolgoztam. Aztán 2007-ben, amikor éppen GYES-en voltam, megtalált a felkérés egy heti egy napos orvos igazgatói munkavégzésre az alapítványnál, először csak egy évre. Ennek nem tudtam ellenállni, örömmel elvállaltam, aztán egyre több lett a feladat, ami teljes munkaezert kívánt. Így lettem a Bátor Tábor orvosa, hivatalosan orvosigazgató.

Dolgoznak a táborban orvostanhallgatók is?

Én magam külsősként oktatok a Semmelweis Egyetemen kommunikációt. Természetesen azokon az órákon szóba kerül a Bátor Tábor is, sokan érdeklődnek is a diákok közül. Egyetemi hallgatók „cimboraként” vehetnek részt a táborban. Ez kiváló lehetőség arra az orvostanhallgatók vagy más szakmák hallgatói számára is, hogy megismerhessék a beteg gyermekeket, mindennapjaikat, örömeiket, problémáikat és a tábor módszerét, a terápiás rekreációt. Volt olyan önkéntesünk, aki előbb cimboraként volt itt, majd évekkel később én biztattam, hogy fiatal szakorvosként vegyen részt a tábor működtetésében.

Miben más az itteni munka, mint a kórházi?

Ha körülnézünk, ez egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy kórház, azonban az elvégzendő munka, a fegyelem és a higiénés követelmények igazából nem sokban különböznek egy kórházi osztályétól. Az igazi különbség a körülvevő közeg. Jó egy olyan rendszerben dolgozni, ami bizalmon alapul, ahol biztonságosak a keretek, ahol mindenki tudja a feladatát, a munkájáról folyamatos visszajelzést kap. Ez nemcsak magabiztosságot ad a kollégáknak az itteni munkavégzéshez, hanem visszatérve a munkahelyükre maguk is felismerhetnek igényeket és lehetőségeket, amiknek a megváltoztatásával máris javíthatnak a munkakörülményeiken. Jó egy ilyen szép, rendezett tábori környezetben tevékenykedni, ahol a beteg gyermekek is más arcukat mutatják. Az itt eltöltött tíz nagyon intenzív nap után energiával feltöltődve és tele életkedvvel térnek vissza önkénteseink családjaikhoz, munkájukhoz.

Említette a kórházi körülményeket. Van labor és sterilszoba is?

Szakorvosok, szakápolók dolgoznak önkéntesként a táborban, ők biztosítják a szakmai tudást. A Hatvani Kórházzal van megállapodásunk a laboratóriumi vizsgálatokat illetően. Alapfokú újraélesztést, defibrillátor használatot még alapítványi irodai munkatársainknak is oktatunk évente, így törekszünk a legmagasabb egészségügyi biztonságra a felnőtt önkéntes napokon, támogatói rendezvényeken is, amikor „hivatalból” nincs orvos a helyszínen.

A gyerekek számára a turnusok alatt a szubintenzív szintig mind eszközben, mind szakembergárdában nyújtani tudjuk ugyanazt az

ellátási színvonalat, mint bármelyik kórházi osztály, szakmai protokollok betartásával, pontos dokumentációval dolgozunk, nemzetközi minőségbiztosítási rendszert működtetünk. Így a gyerekek teljes biztonságban élhetik át azokat a csodálatos élményeket, amit a tábor nyújtani tud.

Gondolom számos ilyen története van...

Igen, az itteni élet valóban különleges és szemléletformáló. Még Írországból éltem át sok évvel ezelőtt azt, hogy egy lázas, neutropéniás kislány - azaz akinek nagyon alacsony a fehérvérsejtszáma, és ezáltal fogékony fertőzésekre - ugyanúgy játszott, élvezte a tábor, mintha egészséges volna. A lázas neutropéniától, a fertőzéstől kórházban is tartunk, hiszen rövid idő alatt akár életveszélyessé is válhat a beteg állapota. Én meg azt láttam, hogy ez a kislány ugrál, szaladgál a többiekkel, részt vesz a programokon, közben rendszeresen bejön az orvosi épületbe lázat mérni, az intravénás antibiotikumot megkapni. Ez döbbenett rá, hogy minden részletre odafigyelve, a háttérrel nagyon jól megszervezve, lehet ezt a szakmát így is művelni, szabad környezetben, biztonságosan. Ahogyan egyszer nagyon találóan megjegyezték rólunk: magaskötélpályára alkalmazott gyermekgyógyászat ez.

Ha jól tudom, immár nem csak beteg gyermekeknek szerveznek táborokat. Mi jelenleg a tábori repertoár?

A „klasszikus” nyári tábor jelenti a fő programokat, melyek 6 turnusban zajlanak a nyár folyamán. Ez 2008 óta már nem csak magyar, hanem cseh, szlovák és lengyel gyerekek számára is elérhető. Az őszi Családi Táborokat olyan családok számára szervezzük, ahol 7 éven aluli beteg gyermek van, valamint van tavasszal két Testvér Táborunk, ahová a beteg gyerekek egészséges testvéreikkel jönnek el hozzánk. Az idei évtől szervezzük táborot olyan gyászoló családoknak is, akik betegségben elvesztették gyermeküket, ez a Lélekmadár Tábor.

Hogyan lehet részt venni, önkénteskedni a táborban?

Egy többlépcsős kiválasztási és képzési folyamaton kell végigmenni a jelentkezőknek. A legtöbb önkéntesünk cimbora, azaz olyan segítő, aki közvetlenül foglalkozik a gyerekekkel a táborban. Említettem az egészségügyi stábot, akik képzett egészségügyi szakorvosok, nővérek, dietetikusok, valamint van a háttér csapat, amely feladata a tervezés, fejlesztés, szervezés, irányítás, logisztika, szállítás, beszerzés, adminisztráció, üzemeltetés. Megjegyezném, hogy ez egy olyan hely, ahol mindenki tud segíteni. Ha nem önkéntesként, akkor bármilyen adománnyal, felajánlással: lehet ez akár a honlapon felsorolt bármilyen tárgyi adomány, adó 1%, személyes kis értékű felajánlás vagy nagy cégek támogatása. Mindenki más-hogy tud segíteni, és mi mindenfajta segítségnek nagyon örülünk és köszönjük. Az összefogás tényleg hatalmas dolgokra képes. Önkénteseink, támogatóink rendszeresen részt vesznek például futóversenyeken, ahol több millió forintot gyűjtöttek már össze a Bátor Tábornak.

Úgy gondolom, hogy ami itt történik, az jóval több annál, mint beteg gyermekek táboroztatása...

Igen, évente több száz önkéntes viszi szerte az országban és a határokon túl is a tábor hírét és az itt tapasztalt szemléletet. Remélem, egy apró lépéssel mi is hozzájárulhatunk egy jobb társadalom kialakításához.

Interjúnk a Debreceni Egyetem alumni magazinjában jelenik majd meg, amit az összes végzős hallgató megkap majd. Nekik üzenne-e valamit?

Szeressék amit csinálnak, bízzanak magukban és bízzanak az emberekben.

Királynőből jogi doktor

Dobó Ágnes, az Állam- és Jogtudományi Kar jogász hallgatója 2010-ben A Királynő című tévéműsorban elnyerte a Miss World Hungary címet, szépségkirálynővé koronázták. Nemcsak a zsűri, hanem a nézők szavazatai szerint is ő lett az ország legszebb hölgye. Az idei tanév végén veheti át jogászdoktori diplomáját. A tanulás mellett már több éve saját hostess- és modellügynökséget vezet. A sikerekhez vezető útról, az alma materról és életének új kihívásairól a Királynővel utolsó záróvizsgája előtt néhány nappal beszélgettünk.

■ PILISHEGYI PÉTER

Debrecenben születél. Sokan a szülővárosuktól távol mennek egyetemre, te miért választottad felsőfokú tanulmányaid helyszínül a Debreceni Egyetemet? És miért éppen a jogi karra jelentkezted?

Debreceni születésű vagyok valóban, viszont a gyerekkorom döntő részét egy Szabolcs megyei kisváros, Tiszalök üdülőrészen töltöttem, itt éltünk a húgommal, szüleimmel. A hatosztályos gimnáziumba történő felvétel Debrecenben elég nagy váltás volt az életemben, és nem vágytam a felnőttkor küszöbén olyan nagy változásra, amit egy újabb városba költözés, a családomtól való elszakadás jelent. Mindemellett úgy informálódtam, hogy a debreceni jogászképzés erős és elismert országos szinten, ezért számomra teljes mértékben kézenfekvő, evidens döntés volt Debrecen választani. A jogász pálya gyerekkori álmom volt, melytől időszakosan el-eltántorított az, hogy hatalmas számban kerülnek ki az egyetetről évről-évre pályakezdő jogászok, és mögöttem sajnos nincsen generációs jogász, közjegyző, ügyvéd familia sem. De egy, a céljaiért a végsőkig küzdő, elszánt embernek tartom magam, és úgy éreztem, hogy ha valamit igazán akarok és azért keményen megdolgozok, igenis lesz helyem a szakmában. Ezért végül a jogászképzés mellett döntöttem, és remélem hamarosan eldől, jó döntés volt-e részemről!

Hogyan kezdődött a pályafutásod a szépségversenyeken? A családnak mi volt erről a véleménye?

Kislányként vettem részt életem első szépségversenyén, ahová a szüleim neveztek be a környezetünk biztatására, és bár sikerrel zárult a megmérettetés, ez a vonal sok-sok évre háttérbe szorult az életben, és a tanulás, az iskolai teendők, kötelezettségek, tanulmányi versenyek, majd pedig a versenysport, az atlétika, közép-

távfutás élveztek elsőbbséget. Tinédzser éveimtől kezdve viszont folyamatosan figyelemmel követtem mind a magyar, mind a nemzetközi szépségversenyeket, és bár vonzott ez a világ, évekkal később, 20 évesen jelentkeztem egy, az interneten talált hirdetésre, ahol Magyarország Szépét, a Miss World 2008-at keresték. Hamarosan kiderült, hogy a magyar licence tulajdonos cég nagy meglepetéssel, újtással készül és az RTL Klub kereskedelmi csatorna közreműködésével rendezi meg az évtől kezdődően a versenyt. Így csöppentem a szépségiparba igazán. A családom mindig mindenben maximálisan mellettem állt és támogatott. Ez az Édesanyám és közöttem lévő rendíthetetlen bizalomnak volt köszönhető. Nem kérdőjelezte meg a döntéseimet, hanem tanácsot adott és biztos erkölcsi, morális háttérrel nyújtott.

A válogatások, castingok egymást követték és pár hónappal később a finalista öt lány között tudhattam magam. Fel sem fogtam, de fantasztikus, izgalmas időszak volt ez a számomra. Minden élményét csodaként éltem meg és nagyra értékelek a mai napig. A verseny után számtalan megkeresést kaptam reklámügynökségektől, így indult be a modellkarrierem. Ezután döntöttem úgy, hogy komolyan rákészülök a 2010-es A Királynő választásra és másodszor is harcba szállok a Miss World koronáért. Hónapokon át tartó kemény munka, edzések, színpadi tánc- és koreográfia órák után viszont meglett az eredmény, hiszen a közönség és a zsűri is a legszebbnek szavazott. Elmondhatatlan érzés volt, amitől a mai napig görcsbe szorul a gyomrom!

Három év elteltével hogyan gondolsz vissza erre az időszakra?

Az út a győzelemig, és az azt követő néhány hónap is nagyszerű volt, izgalmakkal, új szituációkkal, kihívásokkal, élményekkel tel.

Viszont ha egy szóval kellene jellemeznem, akkor azt mondanám, hogy ez az időszak egyszerűen NEHÉZ volt. Felkészültnek éreztem magam, mégis sokszor szorultam segítségre bizonyos döntések meghozatalakor. Rengeteg mindent köszönhetek a Kedvesemnek, aki racionalitásával és kiváló emberismeretével sokszor megakadályozta, hogy kihasználjanak, kellemetlen helyzetbe hozzanak. Hálás vagyok a családomnak, a debreceni barátaimnak, akikhez hazaérkezve mindig ugyanaz lehettem, mint aki a verseny előtt. Egy hétköznapi, debreceni diáklány.

Szépségversenyzői pályafutásod hogyan hatott egyetemi tanulmányaidra? Össze tudtad egyeztetni a felkészülést és a tanulást? Mennyire tudtál részt venni az egyetemi diákok mindennapjaiban, pl. a lovardás bulikban vagy más rendezvényeken?

A verseny megnehezítette a tanulmányaimat, ez nem titok. Sajnos két szemesztert is ki kellett hagynom, egy tavaszt, majd az azt követő őszt. Visszarázódni sem volt egyszerű feladat, de belejöttem, és minden tantárgyat teljesítettem, így a képzést, ha úgy vesszük, végül a mintatanterv szerinti öt év alatt teljesítettem. Kezdetben nappali, majd később levelező tagozatos hallgatóként is kedvezményes tanulmányi- és vizsgarendet kaptam, ennek köszönhetően azután is debreceni hallgató maradhattam, hogy Budapestre költöztem. Sajnos nem tudtam olyan aktívan részt venni az egyetemi életben, mint amennyire szerettem volna, hiszen a szépségkirálynői kötelezettségeim egyre gyakrabban Budapesthez kötöttek. Viszont számos egyetemi bálon, jó néhány lovardás bulin azért én is megjelentem, és nem felejttem el a Campus fesztiválos élményeimet sem egy életem keresztül, az biztos!

Hogyan alakult az életed a 2010-es győzelem után? Az országos sajtóban is megjelent, hogy nem sokkal azután, hogy megnyerted a Miss World Hungary címet, részt vettél egy modellügynökség megalapításában. Mondhatjuk, hogy ez egy olyan terület, ahol a szépségversenyzői tapasztalatodat és jogász képzetségedet egyaránt hasznosítani tudod?

Ez teljes mértékben így van. Jelenleg is saját hostess-, valamint modellügynökségemet vezetem, és mondhatni sikeresen működtetem. Szeretem ezt a világot, bármilyen árnyoldalai is legyenek. Boldog vagyok, hogy most már a háttérből való irányítást, részvételt legalább annyira élvezem, mint amikor rólam készítettek szép fotókat, reklámfilmeket. Nagy elismerés és öröm számomra megszervezni egy akár több tucat hostessből álló csapatot, őket felkészíteni az adott munkára, az alapvető protokolláris szabályokat, külső megjelenésbeli elvárásokat, jogi kötelezettségeiket ismertetni velük, a megrendelőimnek maximálisan eleget tenni, és sikeresen, elégedetten zárni egy nagyobb rendezvényt. Rengeteg olyan dolgot tanultam a vállalkozásom által, amit kamatoztatni tudtam az egyetemi vizsgáimon, így például polgári vagy kereskedelmi jogból, és ez fordítva is igaz. Átlátom a szerződéseket, amiket a cégem nevében kötök, gyakran én magam készítem el saját megállapodásainkat. Ez büszkeséggel tölt el. A tanáraitam által jelesre értékelt szakdolgozatom is ezzel a munkával áll kapcsolatban, témája „A jog története és jelene a szépségiparban”.

Ha van szabadidőd, mivel töltöd szívesen? Van-e hobbid (a szépségversenyzésen kívül)?

Elsődleges feladatomban az utolsó záróvizsgám teljesítéséig az egyetem elvégzése, emellett tényleg szinte csak dolgozni van időm, hiszen önálló háztartást vezetek, komoly párkapcsolatban élek, és még egy kiskutyám is van, akiről gondoskodnom kell. Így a hobbi a munkám. Nagyon szeretem azt csinálni, amivel jelenleg foglalkozom, sok örömet lelek benne, de ha van időm, nagyon szeretek a barátaimmal lenni, kirándulni. Ha sport, akkor viszont télen

egyértelműen snowboard, amikor csak lehetőségem van rá, nyáron pedig wakeboard, hiszen az otthonom közvetlen közelében lehetőségem van hódolni ennek az izgalmas sportnak. Bár alapvetően társasági ember vagyok, szeretek egyedül lenni, főzni egy jó vacsorát, és hazavárni vele a páromat.

Néhány évvel ezelőtt azt nyilatkoztad, hogy végzett jogászként közjegyző szeretnél lenni. Jelenleg mivel foglalkozol? Mik a terveid a következő évekre? Szerepel az elképzeléseid között a jogi pálya?

A hostess- és modellügynökségem mellett mindenképp szeretnék elkezdni tevékenykedni a jogi pályán is. Szeretnék majd szakvizsgát tenni, továbbra is közjegyzőként dolgoznék a jövőben legszívesebben.

Van-e olyan családtagod, rokonod, aki szintén a Debreceni Egyetemre járt/jár? Mit mondanál egy érettségiző középiskolásnak, miért érdemes az egyetem hallgatójának lenni, miért éri meg ide jelentkezni?

A húgom tavaly végzett andragógusként az egyetem Gyermeknevelési és Felnőttképzési Karán, és példaértékű volt számomra, amilyen elkötelezettséggel, kitartással csinálta végig a hároméves képzését. Köztársasági ösztöndíjas volt, részt vett a tehetséggondozási programban és külföldön is tanult ösztöndíjjal az egyetemi évei során. Határozatlan volt, amikor felsőoktatási intézménybe készült jelentkezni, nem tudta, mi lesz az, ahol, ami által megtalálja önmagát, de biztos mondhatom, jobban nem is dönthetett volna. Éltanuló vált belőle, aktív közösségi munkát végzett és mindeközben jól érezte magát.

Úgy hiszem, hogy a Debreceni Egyetemen, számtalan felkínált képzése által, aki tanulni szeretne, megtalálja a számára leginkább megfelelő. Debrecen egyetemváros, az ismeretek bővítése mellett a szórakozásra is sok lehetőséget kínál, ami elengedhetetlen jelentőséggel bír a korosztályunk számára. Az egyetemet pedig maguk a diákjai, a közösség teszi igazán vonzóvá egy pályaválasztás előtt álló fiatalnak. Az oktatás színvonala pedig megkérdőjelezhetetlen, ezért is emeltem ki a diákélet másik oldalát. Bátran javaslom az érettségizőknek, nem fognak csalódni. Mindig szerettem debreceni egyetemista lenni, és mindig jó volt debreceninek is lenni!

Közgazdász és teniszedző?

Ösztöndíjjal támogatta a Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Kar több hallgatójának egyetemi tanulmányait a Hajdú Takarékszövetkezet, a Hajdú-Bihar Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány és az ERSTE Bank Zrt. Az érintett hallgatók a februári diplomaosztó ünnepségen vehették át az ösztöndíj elnyerését tanúsító oklevelet.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

A 2012/2013-as tanévtől radikálisan visszaesett a gazdaságtudományi képzési területen az államilag finanszírozott helyek száma, ezért a Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Kar olyan megoldást keresett, amellyel segíteni tudja a hallgatókat tanulmányaikban. „Eddig három céggel sikerült együttműködési megállapodást kötnünk, akik hallgatóinknak ösztöndíjat ajánlottak fel, de a jövőben szeretnénk minél több céggel megállapodni és újabb ösztöndíj-lehetőségeket teremteni” – tájékoztatót dr. Kapás Judit, a Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Kar dékánja februárban. Az együttműködések a kar kapcsolatrendszerét felhasználva alakulnak. „Májusban karriernapot rendeztünk a közgázon, ahol jelen voltak azok a cégek is, akik a februári felajánlásokat tették – meg is erősítettek abban, hogy fenn kívánják tartani ezt a támogatást. Százas nagyságrendű a partneri hálózatunk, melynek szereplőivel tárgyalásokat folytatunk: legtöbb alapszakunknak van egy féléves gyakorlati része, amikor 100-150 hallgatót helyezünk el nagyrészt hajdú-bihari vagy regionális cégeknél, debreceni vagy régiós központtal rendelkező multiknál. Ez a cégeknek előnyös, hiszen nagyon alacsony költségekkel két-három hónapon át ki tudják próbálni a végzősöket, akik közül a legtehetségesebbek, legkiválóbbak sokszor a diploma megszerzése után mint első munkahelyükre mennek vissza a gyakorlati helyre dolgozni” – mutatott rá a kar dékánhelyettese, dr. Gáll József a féléves gyakorlat előnyeire, ami az egyetemnek és cégeknek egyaránt hasznos, és megalapozhat egy-egy – akár ösztöndíj formájú – együttműködést.

A februári ösztöndíjpályázatra azok jelentkezhetnek, akik 2012 szeptemberében kezdték meg egyetemi tanulmányaikat, köztük **Pető Alexandra**, gazdálkodási és menedzsment szakos hallgató. „Már a középiskolában nagy hangsúlyt fektettem azokra a tárgyra, melyekről tudtam, hogy a későbbiekben jól kamatoztathatóak lehetnek valamilyen gazdasági pályán. A pályakezdetésem elengedhetetlen tárgyak mellett a nyelvek tanulását tartom a legfontosabbnak. A meglévő angol felsőfokú nyelvvizsgám mellé szeretnék komolyan elsajátítani más nyelvet is a közeljövőben.” Az első éves

fiatal hölgynek, habár még csak most kezdte az egyetemet, konkrét elképzelései vannak a folytatásról: „a mesterszakos diploma megszerzése után szeretnék egy multinacionális vállalatnál elhelyezkedni, ápolni a nemzetközi kapcsolatokat, kreatív (akár csoportos, akár egyéni) munkavégzéssel sikeresebbé tenni a vállalat működését, a ranglétra végigjárásával pedig idővel szeretnék vezetői pozícióba kerülni.”

Zádor Ákos, aki szintén elnyerte a képzésének finanszírozásához szükséges összeget, nagyon megfontoltan bánik a pénzzel, nem csoda, hiszen pénzügyi tanácsadóként pont erre próbálja az embereket ösztönözni. „Már elsőévesen, októberben elkezdtem dolgozni egy befektetésektől kezdve a folyószámlán és a biztosításon át a megtakarításig mindennel foglalkozó pénzügyi cégnél, ahol a kezdeti gyakorlati idő után pénzügyi elemzőként mélyíthettem a tudásomat, jelenleg pedig már tanácsadóként az ügyfelekkel is foglalkozok. Az ösztöndíj összegét még nem költöttem el, majdnem az egész megvan, egyfajta vésztartaléknak szánom – a 4.00 feletti átlagot pedig ebben a félévben is hozni kell, hogy ne fizessem vissza a támogatás felét” – mondja Zádor Ákos, aki mindemellett szeptemberben kapja meg teniszedzői képesítését.

A februári diplomaosztón összességében hat hallgató vehette át ösztöndíját: a Hajdú Takarékszövetkezet négy hallgatónak ajánlott fel ösztöndíjat, ezzel fedezve a hallgató két félévre eső költségtérítési díját, a Hajdú-Bihar Megyei Vállalkozásfejlesztési Alapítvány egy diáknak kedvezett, ami ugyancsak fedezi a két félévre eső költségtérítési összeget, az ERSTE Bank Zrt. pedig egy egyetemistának ajánlott fel támogatást, ami részben fedezi a hallgató költségtérítési díját.

A 2013/14-es tanévben a Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Kar újra meghirdeti – ezúttal már az első- és másodéves – hallgatóinak pályázatát, melynek keretében már újabb cégek bevonásával tudja támogatni a tehetséges fiatal gazdasági szakemberek tanulmányait.

Debreceni Egyetem – elitegyetem

A Debreceni Egyetem 2013 és 2016 között viselheti a kiemelt felsőoktatási intézmény címet. Az erről szóló döntés a február 7-i Magyar Közlönyben jelent meg.

■ BÉRES ZSUZSA

A kormány 2013. február 5-i határozata alapján a kiemelt felsőoktatási intézményminősítés azon felsőoktatási intézménynek adható, amely több tudományterületen olyan képzési és kutatási kapacitásokkal, valamint tudományos eredményekkel rendelkezik, amelyekre alapozva az intézmény a nemzetstratégiai célok megvalósításában jelentős szerepet tölt be, és a nemzetközi felsőoktatási rangsorokban jelentős előrelépésre képes, emellett a nemzetközi hallgatói mobilitásban való részvétele kiemelkedő. E szempont alapján legfeljebb három intézmény rendelkezhet minősítéssel egyidejűleg egy minősítési időszakban - olvasható a kormányhatározatban.

A kiemelt státus a 2010-ben elnyert és megőrzött kutatóegyetemi cím után újabb előrelépést jelent az intézmény számára. Az elismerés odaítélésével tulajdonképpen kimondatott, hogy Magyarország három legnagyobb, legkiemelkedőbb felsőoktatási intézménye ez a három egyetem. Úgy gondolom, hogy az elismerés elnyerése folytatása az eddigi folyamatnak, amelyhez az egyetem valamennyi polgára hozzájárult munkájával. Az itt tanuló több mint 30 ezer hallgató - köztük mintegy 3500 külföldi diák (ami az országban tanuló külföldi hallgatók egynegyedét teszi ki) pedig továbbra is biztos lehet abban, hogy egy stabil, jól működő, komoly szakmai érté-

ketek felmutató intézményben folytathatja tanulmányait - mondta Fábián István rektor.

A kiemelt egyetemi címmel járó évi 5 milliárd forintos támogatás Debreceni Egyetemre eső része - 1,6-1,7 milliárd forint - nem csak az oktatás-kutatás jelenlegi minőségének megőrzésében, hanem annak továbbfejlesztésében is segíthet - hangsúlyozta a rektor. Fábián István kiemelte: az intézményben jelentős nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező kutatócsoportok működnek - többek között - az orvostudomány, a természettudomány, a mezőgazdasági- és élelmiszertudomány, az informatika, a jogtudomány, a műszaki tudományok, a bölcsészettudomány és gazdaságtudományok területén.

A támogatás felhasználásának - hosszú távon - az az elsődleges célja, hogy a fejlesztésekkel a nemzetközi versenyképesség terén érjen el látványos fejlődést az egyetem, javíthatva ezzel az intézmény pozícióit, megítélését - összegezte a rektor.

A közzétett országos felvételi adatok szerint 95 ezren jelentkeztek idén a hazai felsőoktatási intézményekbe. Az adatok azt bizonyítják, hogy a legtöbben most is a régi, nagy egyetemeken, így a Debreceni Egyetemen szeretnék folytatni felsőfokú tanulmányaikat.

A DNS-től a marketingig

Örvendetes, hogy a Debreceni Egyetem számos olyan volt diákjának sikertörténetét ismerhetjük, akik az egyetemről hallgatóként kikerülve ugyanitt tanárként helyezkedtek el. Ez mindenképp azt bizonyítja, hogy a tudományos utánpótlás kinevelésében az egyetem oktatói gárdája jó munkát végez, és képes arra, hogy megszerettesse a diákokkal a tudományt, a kutatást. Czeglédi Levente 2000-ben szerzett diplomát az Agrártudományi Centrumban és azóta ő is tanárként, mentorként próbálja segíteni diákjait kutatásaikban, tanulmányaikban. Olyannyira, hogy a fiatal oktatónak az április folyamán lezajlott Országos Tudományos Diákköri Konferenciákon két diákja is dobogós helyen végzett.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Milyen kutatási témával és hol szerepeltek a diákjai az idei OTDK-n?

Az egyik diákom Budapesten az Agrártudományi Szekció Állatgenetika és Biotechnológia Tagozatában szerepelt, ő első helyezést és egy különdíjat ért el. A másik diák, aki szintén az én csoportomban dolgozik, a Szegeden megrendezett Orvos- és Egészségtudományi Szekció Patológia tagozatában nyert el második helyezést.

Orvostudományi szekcióban agrárosként ilyen szép eredményt elérni nem szokatlan dolog? Ön egyébként milyen tárgyakat tanít a diákoknak?

Én ugyebár az agráregyetem állattenyésztés tanszékén tanítok, gazdasági állatok tenyésztését, takarmányozását. A kutatási területek, amelyekkel foglalkozom, és amiben a diákjaimnak is segítek, azok viszont részben elválnak ettől a témától. Az, hogy az egyik diákom a patológia tagozatra került be, végül is ésszerű, hiszen az ő kutatási témájánál is le lettek vágva állatok... A viccet félretéve: mindkét diákom témája gazdasági állatok genetikai kutatásához kapcsolódott. Az pedig mindenképpen nagyszerű eredmény, hogy egyikük egy tisztán agráros témával ilyen szépen szerepelt az orvostudományi szekcióban.

Annak idején Ön is OTDK-zott?

Igen, ha jól emlékszem '99-ben, mert 1995-ben kezdtem az egyetemet és 2000-ben diplomáztam. Azóta is itt vagyok és tanítok.

Végig tudományos pályára készült az egyetem alatt is? És végig ide, Debrecenbe?

Így igaz, mindig ide készültem. Nem is igazán voltak kitérők a pályám során, legfeljebb néhány külföldi út a végzés óta, de ezeken is mindig kutatással foglalkoztam. Többek között Izraelben, Németországban, Svájcban és Walesben is voltam, hol posztgraduális képzésen, hol pedig néhány hónapos kutatásokban vettem részt.

Számos diák kutatásában segít, vesz részt itt az egyetemen is. A helyi TDK-k és az OTDK-k után észre lehet venni, hogy vannak az agrártudományon belül trendi témák, amelyekkel mostanában szeretnek a diákok foglalkozni?

Ezt igen nehéz megválaszolni, mert az agrár egy számos tudományterületet átfogó komplex rendszer, minden szegmensében megvannak a kurrens kutatási területek. Mert mi is az agrár? Valójában legnagyobb részt alkalmazott biológia. Amíg a biológus mondjuk a vadon élő állatokat vizsgálja, addig az agráros a házasított gazdasági állatokat. Valójában azért mozognak nagyon széles spektru-

mon az agráros kutatási területek, mert ezeket a vizsgálatokat lehet sejtszinten végezni, bizonyos molekulákat vizsgálni, szükség van etológiai, takarmányozási, nemesítési kutatási tevékenységre, és ezek mellett a termék-előállítás jövedelmezőségével is foglalkoznak az állattenyésztési tudományágon belül. Tehát a DNS vizsgálatától a marketingig nagyon sok minden belefér az agrárba. Ennek rengeteg előnye és néhány hátránya is van. Szerintem a legnagyobb előnye az, hogy a tőlünk kikerülő hallgatóknak nagy rálátásuk lesz egy széles területre.

Valóban marketinget is tanítanak az agráron?

Igen, én is tanultam marketinget és vállalat-gazdaságtant is, hiszen egy agrárosnak a termék-előállítás alapvető ökonomiai kérdéseivel is tisztában kell lenni. De a marketing mellett a biológia ugyanannyira fontos része a dolognak.

Ezek szerint az itt végzett diákok a későbbiekben jó eséllyel saját vállalkozásba kezdenek?

Igen, természetesen ez is szokás, de az is, hogy alkalmazottként helyezkedjenek el. Akármelyiket tegyék is, az agrárról kilépve számos, a gyakorlati életben hasznos ismerettel, tapasztalattal felvértezve dolgozhatnak. Például ebben is segít az OTDK-n való szereplés. Még ha valaki nem is a tudományos életben helyezkedik el végül, az OTDK akkor is hasznos tapasztalat a továbbiakban, hi-

szén stresszhelyzetet szimulál, fejleszti az előadóképességet, amire a gyakorlati életben bármikor szükség lehet.

Pontosan milyen témával is indultak a diákjai ezen a versenyen?

Mindketten genetikai vizsgálatokat végeztek, amelyek arra irányultak, hogy különböző élelmiszeripari termékekből hogyan lehet kimutatni, hogy előállításukkor milyen állatfajok termékeit használták fel.

Ez nagyon aktuális témának hangzik, tekintve a közelmúlt lóhús-botrányait...

Így van. Olyan módszereket próbálunk fejleszteni különböző állatfajok kimutatására, amelyek költségkímélőbb lehetnek, mint amilyeneket jelenleg használnak az élelmiszeriparban. Ezek a metodikák egyaránt alkalmasak nyers állati termékből és feldolgozott kész élelmiszerből kimutatni a különböző fajokból származó génszakaszokat. Persze egy ilyen módszer kifejlesztése és főként a gyakorlati alkalmazásba bevezetése egy hosszú, időigényes folyamat. Mindenesetre azt elmondhatjuk, hogy diákjaink fontos kutatómunkákkal foglalkoznak, amely munkáknak a jövőben akár egyetemen kívül is rendkívül hasznos eredményei szülehetnek.

Akkor ehhez kívánunk további sikereket Önnek és a diákjainak!

„Az egyetem használható tudást adott a világhoz”

Dombi Ákos a Debreceni Egyetemen 2007-ben szerezte meg filozófia szakos diplomáját, festményeiből egyetemi évei alatt több kiállítása is volt az egyetemen, a városban, legutóbb idén márciusban az Élettudományi Galéria nyújtott teret alkotásainak bemutatására.

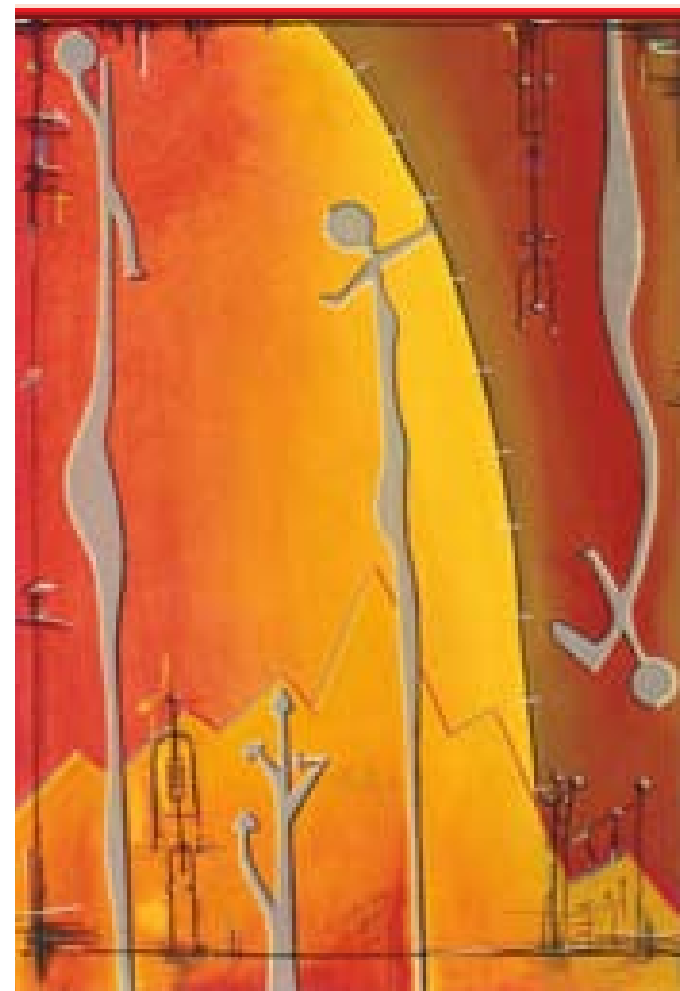
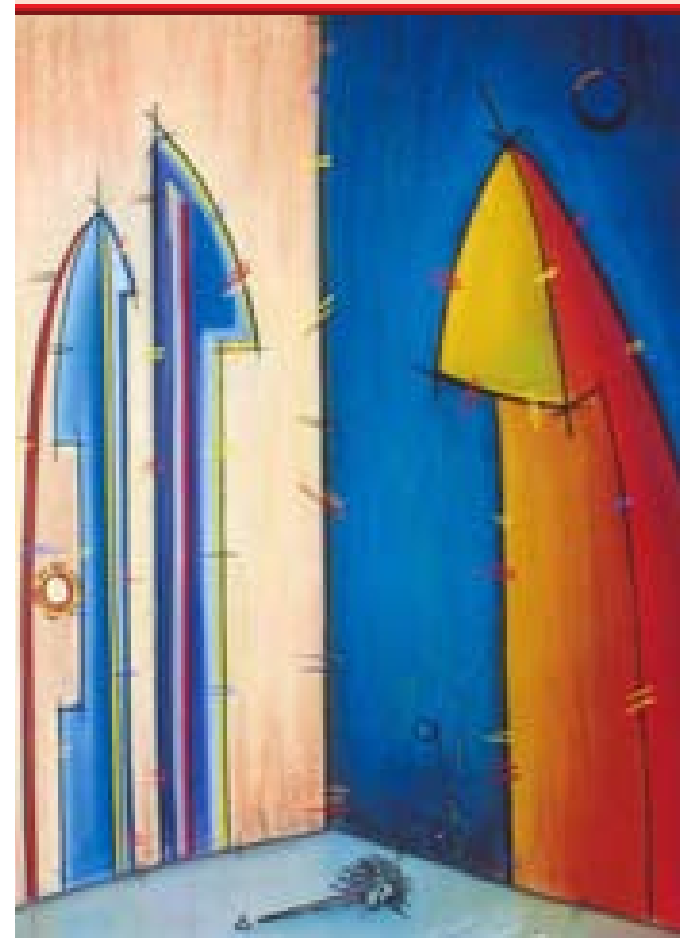
■ SZABÓ LÁSZLÓ

„Filozófus és festő vagyok, persze nem ezt hordom a mellkasomon, de valahogy jobban vonzódik a szellemi, vizuális, kulturális területhez, mint a mindennapos dolgokhoz” – vallja Dombi Ákos festőművész, akivel első gyermeke születése előtt úgy döntöttünk, hogy együtt szereljük össze a frissen megvásárolt polcos szekrényt egy péntek este. Nagy magabiztossággal dolgozva, szakértő szemekkel fürkészsze a kiderítő festésben található összerakási útmutatóhoz hasonló egyszerű ábrákat, már majdnem a vége felé jártunk, amikor az egyik elem csak nem akart illeszkedni, bárhol is forgattuk, ütögettük. Ekkor ébredtünk rá, hogy az egészet fordítva kezdtük el összeépíteni.

Már ekkor ott állt azonban az ágy mellett egy színes festmény, ami nem volt nem észrevehető, a fantázia színes birodalmába vezetve el szemlélőjét. „Az élet végességének tudatából, furcsa felindulásból jött ez az ötlet: ha netán egyik napról a másikra meghalnék, akkor a gyermekeimnek legyen utánam emlékü. Így Sára születésére festettem neki egy képet, és mikor Luca megérkezett, neki is. Mivel nem ismertem őket, csupán prekonceptióm voltak, úgy gondoltam, olyan képek születessenek, amit egy gyerek is élvezhet, amiben láthat valamit, aminek színei már-már megfoghatóak, amelybe elalvás előtt beleláthat egy történetet, ami minden nap más lehet picit. Amikor a nagyobbik lányom szavakba tudta önteni, mit lát, akkor azt mondta, amit én is szerettem volna láttatni – jó érzés volt ránéznie. Azóta kiderült róla, inkább a szobrokért rajong.”

A csendes festőnek azonban polgári hivatása is van, hiszen hazánkban csak egy nagyon szűk, szerencsés, de sokszor kompromisszumokat is vállaló kör engedheti meg magának, hogy csak a művészetből éljen. Ákos a vasútnál dolgozik az ügyfélszolgálati vonalon, immár a központban, Budapesten, ugyanis munkáját egyre komolyabb pozíciókkal ismerik el. „A legelején az Eger-Füzesabony,

Füzesabony-Budapest vonalon voltam vezető jegyvizsgáló, szükség esetén a mozdonyra is felültem. Sok feledhetetlen élmény köthet ehhez az időszakhoz, amelyek a képeimben is visszaköszönnek: a hajnali táj, a napfelkelte, a szőlőhegyek, a szőlő illata, a présházak, az éjszakai, sínről szétugró villogó szempárú rókák látványa, ideges utasok megnyugtatója úgy, hogy a végén köszönetet mondanak. Ezek emlékképekként mind összesűrűsödnek. Úgy érzem, az egyetem használható tudást adott a világhoz. Emberekkel foglalkozok, írásban kell kifejeznem gondolatokat, álláspontokat, amihez nagyon hasznosak voltak filozófiai tanulmányaim, hiszen munkám során mindenféle szempontot figyelembe kell venni, mérlegelni, súlyozni kell, egymással érveket ütköztetni, kiemelni, redukálni.” Legutóbbi, debreceni kiállításán is láthattunk egy olyan képet, amely üvöltöző embereket ábrázol egy vonaton. „Az a kép abban az időszakban keletkezett, amikor nagyon sokszor kerültem személyes kontaktusba olyan utasokkal, akik az átlagnál borsosabb hangulatban voltak sérelmeik miatt. A teli torokból egymás felé kiabáló emberek között mégis a szeretetre emlékeztető adventi koszorú áll. Én a felgyülemlett feszültséget ilyen formában vezetem le, alkotással. Szívből festek és nem megélhetésből, sok tanulás és idő van a képekben, elméletben és gyakorlatban is rákészülök egy-egy munkámra. Olyan visszajelzésem még nem volt, hogy valaki vett tőlem képet és eladta volna. Olyan viszony ez, mint a tartós kapcsolatok: a másikat a hibáival együtt is szeretjük” – avatott egyik képe hétértébe a művész a kiállításán, aki lehetne főszereplője is egy-egy tárlat nyitóünnepségének, mégis inkább szerényen elhúzódik. „Én a kiállításokon, ha lehet, elbújok és úgy figyelem a reakciókat. Például azt, amikor gyerekek mondják el a szülőknek, mit látnak a képeken, mi tetszik nekik, hiszen ezek a legőszintébb, szívből jövő reakciók.”

Dombi Ákos a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában érettségizett, majd Székesfehérvárra került két éves idegenforgalmi technikus képzésre, ahol eldöntötte, a művészettel és a filozófiával szeretne foglalkozni. A Debreceni Egyetemen kezdett filozófia szakon tanulni, ahol kitűnő tanárai, professzorai révén önálló, markánsan egyedi világnézetre és széles látókörre tett szert. Elsődlegesen az etika és esztétika tudományában mélyedt el, amelyek táptalajává váltak alkotásai témáinak is.

Kiállításai: 19 csoportos, 8 egyéni kiállítás itthon és külföldön egyaránt. Több könyv illusztrációját és borítóját, nemzetközi események logóját készítette. Az „Ajka Tárlat 2008” Országos Képző- és Iparművészeti Kiállítás Alkotói díjasa, aki munkásságával kiérdemelte a 2010-es Kultúrházak Éjjel-Nappal programsorozat Berettyóújfaluban rendezett Összkép című tárlat Nívódíját.

Mondhatni a nehezebb utat választottam, de szeretem a kihívásokat

Mezei László Gergő az Állam- és Jogtudományi Kar hallgatója.

Élete során olyan nehézségekkel kellett már szembenéznie, amelyek sokakat a padlóra küldtek volna, ám ő harcos típus. Nephrológiai problémákkal született, a jobb veséjét eltávolították, a balt többször is műtötték. Az egyik beavatkozásnál megsérült a légcsőve, aminek következtében visszatérő laringitisz alakult ki nála. Sikeres vesetranszplantációjára 2005-ben került sor. A sportban számos sikert ért már el, de a 24 éves Gergőnek mindig van egy újabb célkitűzése. Megpróbáltatásokról, terveiről és a sporthoz való hozzáállásáról beszélgettünk.

■ BARÁTH ANIKÓ

Mikor kezdte el versenyszerűen futni?

Versenyszerűen 2006-ban, de minden 2005-ben kezdődött el a transzplantáció után, mert előtte a betegségem miatt nem sportolhattam. Korábban voltam már 82 kg is, részben a gyógyszerek mellékhatásai, részben a mozgáshiány miatt. Mivel már kiskorom óta beteg voltam, mindenképp élni akartam az új lehetőségeimmel. Eleinte csak egészségesebb életmódot akartam folytatni, hogy lefogyjak és fittebb legyek. Ezután jött a futás.

Amikor felhívták a figyelmedet, hogy nagy esélyed van komolyabb eredményeket is elérni, hittél benne vagy a korábbi megpróbáltatások miatt kétségeid voltak?

Nem kételkedtem igazán, de nem is hittem benne. Elkezdtem csinálni és gondoltam: lesz, ami lesz. Szerettem csinálni, és 2008-ban meglepődtem, hogy kimehettem az első nemzetközi versenyemre és Európa-bajnok lettem a saját kategóriámban. Az embernek évről évre komolyabban kell foglalkoznia a sporttal, hogy fejlődhesen. Most már hiszek magamban és abban, hogy amit csinálok az jó, és másoknak is tudok vele segíteni. Az elején egyértelműen magamnak akartam bizonyítani, hogy én is képes vagyok nagy dolgokra, nem vagyok rosszabb, mint a többi ember a társadalomban. Ez a szemlélet mostanra megváltozott, mert tudom, hogy ez az én utam.

Amikor eldöntötted, hogy belefogsz a sportolásba, a családod nem aggódott miattad, az egészséged miatt? Támogattak?

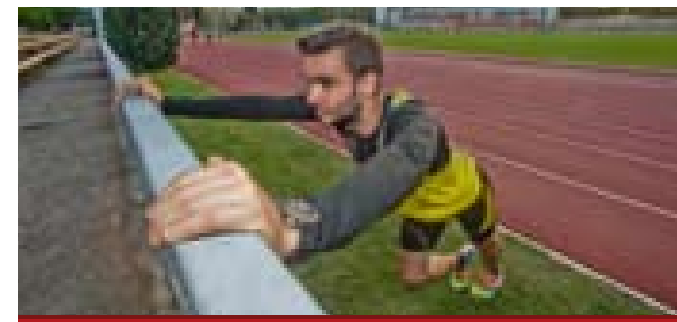
Egyrészt örültek, hogy nem kezdtem el magam sajnáltatni, hanem kezdtem valamit az életemmel, másrészt nagyon féltettek. A régi betegségem miatt a szélről is óvni kellett és ezért nehezen fogadták az elején a terveimet. Tisztában vannak vele, hogy mindent tudatosan csinálok és hatékonyan edzek. Fokozatosan hozzászoktak a gondolathoz és egyre jobban bíznak a döntéseimben.

Kerékpáros és futószámokban is versenyeztél már. Melyiket érzed magadénak igazán?

Az idei szezon felkészülésében, amit októberben kezdtem el, csak a futás kap szerepet. Különbözően nagyon szeretem mind a két sportágat, nehéz lenne választani. Az ok, amiért most mégis a futásra koncentrálok az, hogy a kerékpárban az előző két világbajnokságon az időfutamot és a mezőversenyt is megnyertem. Futásban is nyertem már több világbajnoki címet, de ott 800 m-en még EB-n sem sikerült nyernem, valamint ott lehet világcsúcsot is futni. Az idei cél, a lehető legjobban felkészülni 800 m-en és 1500 m-en, mert valószínűleg csak új világcsúccsal lehet majd nyerni. Az eddigi megosztott kerékpáros edzések helyét is a futás tölti ki, a szerda és a szombat kivételével napi kétszer edzem a cél érdekében. Mondhatni a nehezebb utat választottam, de szeretem a kihívásokat.

Mikor lesz ez a nagy megmérettetés?

A tervek szerint július 26-án utazunk Dél-Afrikába és augusztus elején érkezünk haza. 8 futószámban indulok majd.

Kiknek vagy hálás mindazért, amit elértél?

Nagyon hosszú a sor, de ha csak egy valakit kellene mondanom, akkor azt mondanám, hogy az Életnek. A kiskorom óta meglévő betegségem miatt, sokkal jobban tudom értékelni mindazokat a dolgokat, amiket már van lehetőségem megtenni. Az, hogy szabad vagyok, nem vagyok gépekhez kötve és annyit sportolhatok, amennyit szeretnék, ez számomra felbecsülhetetlen. Az elért eredményeim pedig egy nagy pluszt adnak ezekhez az örömhöz.

Sokak példaképként tekintenek Rád. Mit üzennél azoknak, akik hasonló helyzetben vannak, mint amiben te voltál, vagy csak szeretnének komolyabban a sporttal foglalkozni?

Azért is választottam a nehezebb utat, hogy ezzel többekhez eljusson az üzenetem. Mindenkinek másra van szüksége, de én olyasmit szeretnék ezzel mutatni, hogy ha valaki eléggé hisz magában és elszánt, akkor lehet ő a legjobb. Nincs az a gödör, ahonnan ne lehetne kikerülni, csak nekünk kell eldönteni, hogy mit akarunk. Sok mindent fel kell áldozni az eredmények érdekében, de úgy is fel lehet fogni, hogy ez a mi döntésünk.

Melyik eredményedre vagy a legbüszkébb?

Ilyenkor mindig az első 10 km-es futóversenyemre gondolok, amikor még csak az volt a célom, hogy teljesítsem. Első nagy büszkeségeim között van az első félmaratonom is. Valójában minden edzés egy új eredmény, és minden edzésen önmagadat kell legyőznöd. A legújabb nagyobb élmény, amikor tavaly Európa csúcsot futottam.

Mennyire tudod összehangolni az egyetemi tanulmányokat a sporttal?

A középiskolában közepes tanuló voltam, részben a betegségből fakadóan kórházban töltött idő miatt, részben azért is, mert nem

foglalkoztatott eléggé a tanulás. 2011-ben kitűztem azt a célt, hogy a Magyar Köztársaság jó tanulója- jó sportolója akarok lenni és 2012-ben el is értem ezt. Ha eldönti az ember, hogy mind a két helyen meg akar felelni, akkor nincs lehetetlen. Jelenleg a VB-re koncertálok. Tény, hogy lassabb tempóban haladok a tanulmányaimban, mint a sportban. Kaptam egyéni tan- és vizsgarendet, ez nagyban megkönnyíti a napjaimat.

Működtetsz egy blogot is. Kiknek ajánlod? Mi a célod vele?

Szeretném megosztani a mindennapi tapasztalataimat akár az edzésekről, akár arról, hogyan dolgozok fel egy nagyobb kudarcot. Legyenek az olvasóim más sportolók vagy csak azok, akik felőlem érdeklődnek. Ez a blog egy tökéletes felület arra is, hogy feltüntessem rajta szponzoraimat, akik támogatják a munkámat.

Mi volt a legnagyobb nehézség, amivel az utóbbi időben szembe kellett nézned?

Tavaly történt, amikor szintén az EB-re készültem, és jött a hír, hogy az egész magyar válogatott nem megy a versenyre, mert nem voltak anyagi forrásaink. Összetartást jelképezvén szponzori pénzen sem engedtek ki senkit. Fel kellett dolgozni, amikor a jelenlegi legnagyobb céldtól megfosztanak, de sokat tanultam belőle. Magamról is sokat megtudhattam, mert győzni bárki tud, de veszteni akkor is tudni kell, ha önhibádon kívül történt.

Ez az elhivatottság sok lemondással is jár. Nem sajnálod néha, hogy nem élheted az átlagos egyetemisták életét?

Nem, én szeretem ezt. Nagyon kevés embernek adatik meg, hogy azt csinálhatja, amit szeret, és én azt csinálom. Ennél nagyobb ajándék az élettől nem biztos, hogy van.

Aki csak ötösöket kapott

A Debreceni Egyetem legsikeresebb volt diákjai között is szinte egyedülálló Dr. Varga Éva karrierje, aki középiskolai tanulmányaitól kezdve summa cum laude doktori disszertációjáig és védéséig egyszer sem kapott ötösnél rosszabb jegyet bizonyítványába. A nem mindennapi teljesítményért 2012 végén a köztársasági elnök címeres aranygyűrűvel jutalmazta a Debreceni Egyetem volt orvostanhallgatóját doktoravató ünnepségén. Mivel az integrált Debreceni Egyetemen eddig ő az első, aki jogosult lett az auspiciis praesidentis Rei Publicae-kitüntetésre, arról kérdeztük a doktornőt, hogyan vált az egyetem legeminentebb diákjává, ráadásul úgy, hogy közben megőrizte szerénységét és törhetetlen tudásvágyát.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Akkor kezdjük a gimnáziumi éveknél. Melyik iskolába járt, és visszagondolva hogyan látja az intézményt?

Középiskolába a debreceni Tóth Árpád Gimnáziumba jártam, örömmel és lelkesen. Sok kedves és nyitott tanárom volt, akik többségükben nem vasszigorral, hanem ötletekkel és lehetőségekkel segítettek tanulmányainkat és pályaválasztásunkat. A tanulmányi versenyek előtt például külön időt és lehetőséget kaptunk a felkészülésre. A tizenkettedik osztályt pedig egyéni tanrend szerint végezhettem, mivel családommal több hónapot külföldön töltöttünk. Visszatekintve úgy gondolom, hogy ilyen nyitottságot kevés oktatási intézményben találhattam volna, ezért is sok szép emlékem fűződik a gimnáziumi évekhez.

Gondolom a gimnáziumban, esetleg később az egyetemen Önöknél is volt némi rivalizálás, versengés a diákok között...

Én nyelvszakos osztályba jártam. Viszonylag kevés osztálytársamat érdekelte hozzám hasonlóan a természettudomány rejtelmiei, és a tanulmányi versenyekre is inkább másik osztályba, vagy iskolába járó diákokkal együtt mentünk. Ott pedig nem rivalizálásra emlékszem, sokkal inkább azokra a barátságokra, amelyekből több még a mai napig fennmaradt, sőt, közülük többekkel az egyetemen is egy csoportba kértük magunkat. Ott pedig sokkal fontosabb volt a közös tanulás, egy kidolgozott tételsor vagy egy esernyőn való

megosztás, miközben egyik előadásról a másikra szaladtunk, mint hogy kinek lett több pontja a demókon.

De azért tudatában volt a sikerének? Mikortól vált nyilvánvalóvá, hogy a csupa ötös sorozatot most már nem szabad megszakítani?

Nem volt ez tudatos dolog. Sok minden érdekelt és sokáig nem tudtam döntésre jutni, hogy milyen pályára lépjek, ezért mindenre hasonlóan nagy hangsúlyt fektettem. Gimnázium alatt egészen negyedik koromig gondolkodtam, hogy matematikával, nyelvekkel vagy esetleg földrajzzal foglalkozzak, mert mindegyik érdekelt. Így hát sok tárgyat tanultam lelkesen. Végül rájöttem, hogy természettudományi érdeklődésemet mindenképpen a hétköznapi gyakorlatban szeretném hasznosítani, nem tudnék állandóan íróasztal mellett ülni, fontosnak tartottam munkám során az emberi kapcsolatokat, és a közvetlen visszajelzést, így döntöttem (szüleim és tanáraink számára is meglepő módon) az orvostudomány mellett. Azért persze a jó jegyeknek is nagyon örültem. Az egyetemen a kezdeti néhány nehezebb év után pedig a már szilárd alapokra könnyű volt felépíteni egy használható gyakorlati tudást, így akkorra az ötösök is egyszerűbben jöttek. Boldog éveket töltöttem az egyetemen, és a tanulás mellett szerencsére elég idő maradt máig is meglevő barátságokra, évfolyamtársaimmal közös programokra,

koncertekre, fesztiválokra, nyaralásokra. Szép emléket jelent, hogy az Erasmus-program és a Magyar Orvostanhallgatók Egyesülete segítségével egyetemi tanulmányaim során három alkalommal is sikerült néhány hónapos külföldi cseregyakorlaton részt vennem Kölnben, Tartuban és Athénben, melyek szakmailag és azon túl is nagy élményt jelentettek.

A szülei ezek szerint meglepődtek, hogy az orvostudomány mellett döntött. Ők mivel foglalkoznak, ha nem titok?

Szüleim mindketten az egészségügyben dolgoznak, nem orvos diplomásként, így láthatták, hogy ez bizony nem könnyű pálya. Csak 18 évesen döntöttem az orvosi pálya mellett, mivel mindenképpen a gyakorlatban akartam felhasználni természettudományi ismereteimet. A meglepődés pedig bizonyára annak szólt, hogy az egyetem előtti években elsősorban matematikából, fizikából, földrajzból és angol nyelvből versenyeztem, így tanáraink és szüleim is arra számítottak, hogy ezek valamelyikét választom majd hivatásomnak.

Az évek alatt olyan azért előfordult, hogy javítani kellett egy vizsgajegyvet vagy év végi jegyet?

Igen, több alkalommal is. A logikus dolgokat könnyen tanultam, de a szerzői nevekkal többször is megfogtak. Az orvostudomány óriási terület, mindent lehetetlen megtanulni, csak törekedni lehet egy átlátható, rendezett, használható tudás megszerzésére.

Előfordult olyan tantárgy középiskolában, egyetemen, amely kifejezetten nehezen ment?

A testnevelés sosem volt az erősségem. Szerencsére tanáraink az igyekezetünket és nemcsak a teljesítményünket osztályozták. Később aztán megtaláltam én is azokat a „sportágakat”, amelyek közel állnak hozzám, évek óta foglalkozom latin táncokkal és a férjemmel együtt lelkes túrázók vagyunk.

Ha nem tanulásról van szó, akkor is maximalistának, esetleg perfekcionistaának tartja magát? Orvosként gondolom a tökéletességre való törekvés előny lehet...

Nem tartom magam sem maximalistának, sem perfekcionistaának. A minél kiterjedtebb, korszerű, folyamatosan frissülő tudás azonban elengedhetetlen feltétele annak, hogy az ember megállja a helyét a betegellátásban. Az orvostudomány fantasztikus sebességgel bővül, sorra érkeznek az új eredmények. Korszerű ismeretek nélkül pedig a tanítványaimnak sem tudnék megfelelő belgyógyászati alaptudást átadni.

Érezni a válaszain, hogy igazán elhivatott szakmája iránt...

Az egészségügyben nem lehet tartósan érdeklődés, lelkesedés és elhivatottság nélkül helytállni (egyesek szerint némi egészséges ma-

zochizmus sem árt...). Az biztos, hogy manapság már sem a szakma anyagi, sem társadalmi megbecsülése nem elég, hogy egy fiatal az orvosi pályát válassza. Én lassan hat éve dolgozom, továbbra is lelkesen, de nem kecsegtetem azzal a hallgatóimat, hogy könnyű hivatást vagy gondtalan életet választottak. Ha viszont érdeklődéssel és együttérzéssel kezdenek a munkához, sok örömet lelhetik benne.

Hogyan tovább? Hogyan és hol folytatódik a karrierje?

Boldog éveket töltöttem a Debreceni Egyetem I. Belgyógyászati Klinikáján (most már Belgyógyászati Intézet) Paragh György Professzor Úr irányításával, vezetésével. A Klinikára most is második otthonomként tekintek. Múlt nyáron összeházasodtunk vőlegényemmel, Dr. Balogh Tamással, akit munkája Budapesthez, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumhoz köt, ezért fájó szívvel búcsút vettem Debrecéntől, és április óta a Semmelweis Egyetem III. Belklinikáján folytatom a munkámat Karádi István Professzor Úr Anyagcsere Tanszékén. Még ismerkedem az itteni szokásokkal, viszonyokkal, de máris látom, hogy egy családias, összetartó, szakmailag igen eredményes munkacsoportba kerültem. Biztos vagyok benne, hogy a klinikumban és tudományosan is eredményesen folytathatjuk tovább az elkezdett munkát.

Gratulálunk az esküvőhöz! Sokan mondják, hogy az orvosi egyetemre járó lányok rossz helyzetben vannak, hiszen tulajdonképpen tíz évig kell tanulniuk, míg szakorvosok lesznek, így a magánéletre, a családalapításra sokáig nem nagyon van lehetőség...

A férjemmel már a diploma megszerzése után, gyakorló orvosként ismerkedtem meg. „Szerencsére” az ő édesanyja is orvosként dolgozik, így pontosan látta, hogy az orvosnők mellett nem könnyű a családtagok élete sem. A lánykérés után meg is kérdeztem tőle, tudja-e, hogy mire vállalkozik... Nem fogom tudni mindig meleg vacsorával és tisztára suvickolt lakással hazavárni. Szerencsére Tamás nem futamodott meg a kihívás elől, így lehetünk idén boldog, egyéves házaspár.

Most hogy doktorrá avatták, valószínűleg már csak a katedra másik oldalán fog állni, és megkapta élete utolsó ötöseit. Vagy nem?

A jó orvos, csakúgy, mint a jó pap, holtig tanul. A múlt hónapban szakvizsgáztam belgyógyászból, néhány év múlva pedig szeretnék ráépített szakvizsgát is szerezni. Bár ötösöket ezért már nem osztanak, a tanulás, folyamatos továbbképzés nem áll meg. Szerintem még nyugdíjas koromban sem fog...

Akikre büszkék vagyunk

■ Japán kutató a Debrecen Díj

Shigekazu Nagata japán kutató - akinek eredményei mérföldkövet jelentenek a sejthalál program, az apoptózis megértésében - vehette át idén a Debrecen Díj a Molekuláris Orvostudományért elismerést a 2012. december 7-én rendezett ünnepségen.

Az Orvos- és Egészségtudományi Centruma 2003-ban alapította a nemzetközi díjat azon kutatók, kutatócsoportok elismerésére, akiknek munkája lényeges előrehaladást eredményezett a molekuláris orvostudomány területén.

■ Risztov Éva az év sportolónője

Ötvenötödik alkalommal rendezték meg a Sportcsillagok Gálaestjét 2012. december 20-án, amelyen az újságírók szavazatai alapján az év legjobb sportolót díjazták. Az Év Sportolónője elismerést Risztov Éva, a Debreceni Egyetem hallgatója vehette át.

■ Rangos nemzetközi elismerés

Kiemelkedő oktatói és tudományos szervezői tevékenységéért az Eperjesi Egyetem Ezüstérmét vehette át Papp Klára, a Bölcsészettudományi Kar dékánja, a Történelmi és Néprajzi Doktori Iskola által rendezett nemzetközi konferencián 2012. december 14-én, Eperjesen.

■ Megválasztotta az Év emberét a Dehir.hu

Az év tudósának Nagy László akademikust, az Orvos- és Egészségtudományi Centrum Biokémiai és Molekuláris Biológiai Intézetének egyetemi tanárát, az év rendezvényének a Campus Fesztivált, az Év sportolójának, egyben 2012 Év emberének Risztov Éva olimpiai bajnokot, a Debreceni Egyetem joghallgatóját választották a hírportál szavazói. A díjakat december 29-én adták át a nyerteseknek.

■ Elismerés a Magyar Kultúra Napján

A város életében kifejtett példaértékű munkásságáért idén Kapusz Nándor, a Debreceni Egyetem főtanácsosa vehette át a Debrecen Kultúrájáért-díjat.

A Déri Múzeumban rendezett január 22-i ünnepségen az alapítvány alkotói ösztöndíjat adományoztak Nemes Zoltán ókortörténész, egyetemi docensnek, Németh Norbert kutatóorvos, egyetemi oktató, zeneszerzőnek és Grünwald Béla zongoraművésznek, a Zeneművészeti Kar oktatójának.

■ Nemzetközi siker - debreceni győzelem

Nemzetközi applikációs versenyt hirdetett a holland Avantes cég. Gombár Melinda, az egyetem Szervetlen- és Analitikai Kémiai Tanszékének PhD hallgatója saját gyártású fotoreaktorral nyerte meg az első helyezést. Az erről szóló oklevelet január 9-én vehette át Debrecenben.

■ Astellas-díj: az Év orvosai 2012

Az orvosi hivatás megbecsülésének visszaállításáért hat éve alapított Év orvosa díjat, valamint több elismerő oklevelet és számos különdíjat adtak át február 6-án a Budapesten rendezett Astellas gálán.

Az Év orvosai között a konzervatív orvosi szakterületek kategória szakmai díját vehette át Csiba László egyetemi tanár, pszichiáter, neurológus szakorvos, az Orvos- és Egészségtudományi Centrum Neurológiai Klinika intézetigazgatója.

A közönség mellett a szakmai zsűri is szavazott, így rangsor nélkül még három orvos került az idei legjobbak közé, köztük Bognár László, az Orvos- és Egészségtudományi Centrum Idegsebészeti Klinika gyermek-idegsebész szakorvosa, a klinika igazgatója.

■ Nemzetközi elismerés

Az Egyesült Államokbeli Louisville-i Egyetem „Tiszteletbeli Professor” címet adományozott - első külföldiként - Fábián Gergelynek, az Egészségügyi Kar dékánjának a két egyetem közötti évti-

zedes, kiemelkedően eredményes oktatói és tudományos szervezői munkásságáért.

Fábián Gergely a Kentucky Louisville-i Egyetem szociális munkás szakos hallgatóinak és oktatóinak látogatása alkalmából március 5-én vehette át az elismerést.

■ Kitüntetések nemzeti ünnepünkön

Március 15-én, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc 165. évfordulója alkalmából a Debreceni Egyetem több oktatója, dolgozója is magas állami kitüntetésben részesült.

Magyar Érdemrend Tisztikeresztet (polgári tagozat) vehetett át

• Vertse Tamás, az MTA doktora, az Informatikai Kar professor emeritusa, az MTA Atommagkutató Intézet tudományos tanácsadója és

• Jolánkai Géza, az MTA doktora, a Műszaki Kar egyetemi tanára, a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Kutatói Intézet Nonprofit Kft. (VITUKI) tudományos tanácsadója.

Magyar Érdemrend Lovagkeresztet (polgári tagozat) vehetett át

• Ilyés István, az orvostudomány kandidátusa, a Népegészségügyi Kar Családorvosi és Foglalkozás-egészségügyi Tanszék egyetemi tanára és

• Fedorcsák Imre Árpád idegsebész, az Országos Idegtudományi Intézet főorvosa, a Debreceni Egyetem címzetes egyetemi docense. Egészségügyi szakmai díjak

Baththyány-Strattmann László-díjban részesült

• Mikó Irén, az Általános Orvostudományi Kar Sebészeti Intézetének egyetemi tanára, tanszékvezetője.

Pro Sanitate-díjjal ismerték el

• Bódi Annamária, az Általános Orvostudományi Kar Kardiológiai Intézetének adjunktusa, az Intenzív Osztály vezetőjének munkásságát.

Az Emberi Erőforrások Miniszterének Elismerő Oklevelét

• Márton Hajnalka, a Népegészségügyi Kar Családorvosi és Foglalkozás-egészségügyi Tanszékének klinikai főorvosa vehette át. *Ybl Miklós Díjban részesült*

• Ferencz Marcel István, a Műszaki Kar főiskolai tanára.

■ Díjazottak Debrecen Város Napján

Április 11-e, a Város Napja alkalmából ünnepi közgyűlést tartott Debrecen képviselő-testülete, amely az eseményen díszpolgári címet adományozott Nagy Jánosnak, a Debreceni Egyetem rektorhelyettesének, az Agrár- és Gazdálkodástudományok Centruma elnökének és Risztov Éva olimpiai bajnok úszónak, a Debreceni Egyetem hallgatójának, a Debreceni Sportcentrum-Sportiskola versenyzőjének.

■ Akadémiai díjas debreceni fizikus

A Magyar Tudományos Akadémia Elnöksége kiemelkedő tudományos munkássága elismeréseként Kun Ferencet, az MTA doktorát, a Természettudományi és Technológiai Kar Fizikai Intézet Elméleti Fizikai Tanszékének egyetemi docensét Akadémiai Díjban részesítette. Kun Ferenc a statikus és számítógépes fizikában elért kiemelkedő eredményeiért, a szilárd testek törési és fragmentációs jelenségeinek megértésében kifejtett elméleti munkásságáért és tudományos közéleti tevékenységéért érdemelte ki a testület elismerését.

■ Akadémiai Aranyérem

Damjanovich Sándor Széchenyi-díjas biofizikus vehette át az Akadémiai Aranyérmet. Az Akadémia Elnöksége a díjjal a hematológiai és immunológiai betegségek okozta elváltozásokat vizsgáló áramlási citometria magyarországi meghonosítójának több évtizedes kiemelkedően eredményes tudományos munkásságát, valamint sikeres tudományos szervezői és tudományos közéleti tevékenységét ismerte el.

A Nyertes pályázat

A Debreceni Egyetem által elnyert TÁMOP-4.1.1.C-12/1/KONV-2012-0014 „Élelmiszerbiztonság és gasztronómia vonatkozású egyetemi együttműködés, DE-SZTE-EKF-NYME” pályázat részeként, az ágazati együttműködésen alapuló karrierszolgáltatás fejlesztése alprojekt keretében lehetőségünk van a Debreceni Egyetem alumni rendszerének fejlesztésére, az Alumni Közösség építését elősegítő tevékenységek pilot szintű elindítására, a szolgáltatási kör bővítésére.

A projekt keretében többek között Európai Unió hallgatói tanulmányutakat szervezünk az Egyetemi Hallgatói Önkormányzattal együttműködésben a mezőgazdaság-, élelmiszer-, környezet- és gazdálkodástudományi területen tanuló csoportok, évfolyamközösségek számára. Az öregdiák adatbázisunk a fejlesztés eredményeként alkalmas lesz a pályakövetés kiszolgálására, önéletrajzok tárolására, a munkaerő-piaci igényeknek megfelelő karrierinformációk biztosítására, illetve módunk lesz az alumni tagok számára karrierszolgáltatások kiépítésére.

Fontosnak tartjuk a mecenatúrát megalapozó program elindítását, melyre a pályázat keretében szintén lehetőségünk lesz. A kialakult és éltetett kötődést alapul vevő, az alumni adatbázisra és tevékenységre épülő szolgáltatáscsomag kialakításával megszólított cégek, vállalatok, potenciális támogatók szerepet vállalhatnak az intézményi feladatok, célkitűzések, fejlesztések megvalósításában. Ezt szolgálja az intézményi fundraising tevékenységet megalapozó, helyzetelemzést, nemzetközi és hazai kitekintéssel, elemzéssel bemutatott tervek tartalmazó komplex stratégia kidolgozása. Vállalatok számára támogatói díjak, valamint a legtöbb végzetett foglalkoztató cég számára „Alma Mater díj” létrehozását tervezzük. A támogatásnak köszönhetően szakmai rendezvények, évfolyam-találkozók, agrár szakmai workshop és „Debreceni Diák voltam” előadássorozat szervezésére is lehetőség nyílik. A projekt 2015. április közepéig tart, szakmai vezetője Dr. Jávor András oktatási rektorhelyettes.

SZÉCHENYI TERV

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

Vidám nosztalgiázás

*Idén első alkalommal,
hagyományteremtő szándékkal
rendezte meg a Debreceni Egyetem
Alumni Központja és az Egyetemi
Hallgatói Önkormányzat
a Tavaszi Alumni Találkozót.*

■ RÓZSA JUDIT

A „Miből lesz a cserebogár? avagy Diákvezetők anno és ma” elnevezésű rendezvényen azok az egykori és jelenlegi hallgatók találkoztak, akik aktív szerepet vállaltak a diákéletben, és a tanulás mellett sokat tettek a közösségért is.

Az egész napos rendezvényt Dr. Jávor András oktatási rektorhelyettes nyitotta meg. Köszöntőjében röviden ismertette az egyetem eredményeit, legfontosabb célkitűzéseit.

Körösparti Péter EHÖK elnök a hallgatók, illetve a hallgatói önkormányzatok szerepének változásáról tartott előadást, kitérve a jogszabályi módosulások következtében változó felelősségi és jogosultsági keretekre. Hangsúlyozta, hogy országos viszonylatban is példaértékű az az együttműködés, ami a Hallgatói Önkormányzat és a Hallgatói Kapcsolatok Igazgatósága, melyhez az Alumni Központ is tartozik, között kialakult.

Rófi Mónika központvezető bemutatta az Alumni Közösség építésének folyamatát, az elmúlt másfél évben elért eredményeket és a legfontosabb célkitűzéseket, melynek jó alapja a több mint 2300 regisztrált tagból álló közösség dinamikus gyarapodása.

Az előadásokat követően a résztvevők közösen elevenítették fel a diákélet szépségeit, nehézségeit, illetve az általuk elért eredményeket, kezdeményezéseket, melyek a mai napig élnek: a gólyatáborok, a hallgatói kalendárium, amely gólyanoteszként indult, a Pont Iroda megalakítása, Egyetemi Napok hagyománya, vagy a jogelőd intézmények diákvezetői közti együttműködés, mely lehetővé tette, hogy az integráció leggyorsabban és legzavartalanabban a hallgatók körében menjen végbe.

A délután campus túrával folytatódott, melyen Borbély Tamás fejlesztési osztályvezető kalauzolta az érdeklődőket az egyetem campusain, és mutatta be a legújabb beruházások eredményeit. Az esti vacsorán kötetlenül beszélgethettek a rég nem látott ismerősök.

A sikeres találkozó egyik eredménye, hogy számtalan ötlet született a folytatásra, újabb kari, szakmacsoporti és korszak találkozókra, mert Széchenyi szavaival élve: „Múltan nyugszik a jelen, s jelenen a jövőendő.”

VoKoTa 2013

■ SZABÓ LÁSZLÓ

„Ha volt kossuthos diákkal találkozom, az első kérdés az szokott lenni, hogy mi újság az iskolában. Erre majdnem mindig azt válaszolom, hogy semmi különös. Nem azért, mert nincs kedvem beszélni komoly dolgokról a régi kedves tanítványokkal, hanem mert őszintén remélem, nincs különös újság, a dolgok mennek a maguk útján, a Kossuth gimnázium őrzi azokat az értékeket, amiket az évtizedek alatt felhalmozott. A második kérdés az szokott lenni, hogy milyenek a mai diákok. Kimondva- kimondatlanul az bújik meg az érdeklődés mögött, hogy »ugye nem olyan jók, mint mi voltunk«. Minden generáció úgy gondolja ugyanis, az ő időszaka volt a csúcspont, és ami utána következett, az a hanyatlás időszaka. Meg kell nyugtassak mindenkit, alapvetően a diákok sem változtak: továbbra is értelmes, nagyon tehetséges, tanulni vágyó gyerekek járnak iskolánkba, ahol kiváltság tanítani is. Az elmúlt ötvenöt évből negyvenöt évet két igazgató irányítása alatt dolgozott végig a gimnázium, közülük Titkó István sajnos már nem lehet közöttünk, holott úgy érzem, a mai napnak itt ő lenne a főszereplője” – köszön-

tötte Kovács István igazgató megnyitójában a találkozó résztvevőit, akik közösen együtt főzni, beszélgetni, múltat felidézni, az iskolát bejárni érkeztek a gimnáziumba.

A résztvevők nagyobbik része persze még a Kossuth utcai épületben kezdte és fejezte be tanulmányait, így sokan voltak olyanok, akik még nem is jártak a Csegő utca középiskolai campuson, ahova 2000 szeptemberében költözött a Kossuth. „Szerettük volna, hogy az iskolánkban végeztek ehhez az új épülethez is kötődjenek, megismerjék az iskola jelenét, eredményeinket, sikereinket. Egy éve, a Kossuth Gimnázium Baráti Kör megalakulása óta formálódik a gondolat, hogy rendezzünk egy olyan összejövetelt, ahol volt diákjaink újra találkozhatnak – függetlenül a hagyományos osztálytalálkozóktól. Azt tapasztaljuk, a gimnáziumban eltöltött évek a kapcsolati háló szempontjából nagyon meghatározóak, egész életünkben elkíséri diákjainkat” – mutatott rá Kirsch Éva igazgatóhelyettes a rendezvény megszervezésének motivációira. A Kossuth gimnázium által hordozott értékekről, arról, mit adott és ad is je-

lenleg az iskola tanulóinak, azt Szekanecz Zoltán, a Reumatológiai Tanszék vezetője, a Baráti Kör elnöke saját életéből vett példákkal mutatta be. „Pankotai László tanár úrnak (történelem – a szerk.) mi voltunk az első fizika tagozatos osztálya és neki köszönhetjük, hogy orvosok lettünk. Nem volt reál vagy humán orientáció, mindből a maximumot kaptuk. Ugyanannyira emlékeztünk Buda Judit néni verseire vagy Pankotai tanár úr százoldalas jegyzeteire, mint a matek példákra vagy Dudics tanár úr fizika feladataira. Gyakorlatilag csak kaptam az iskolától: az egyetemi éveim alatt ugyanúgy, mint gyakorló orvosként, hiszen humanitárius szemléletem és felkészültségem az iskolából adódott. Két éve már a fiam is itt tanul, s akkor láttam meg igazán, továbbra is mit jelent a Kossuth gimnázium, hogyan hordozza évtizedes értékeit, amikor egy nap így szólt hozzám: »Apa, vagány volt az általános iskola, de ami itt van, az fantasztikus«!”

A múltidézés egyik emblemikus helyszíne volt a rendezvényen a gimnázium főépületének alagsorában berendezett iskolamúzeum,

ahol régi osztálynaplók, tablók, szakköri füzetek, fotók, újságcikkek, versenyeredmények és az elmúlt több mint ötven éve iskolai tárgykultúrája jelenik meg a fizikai-kémiai kísérletekhez használt eszközöktől kezdve a síbotig – akik nem kötődnek az épülethez, a múzeumban találhatják meg emlékeiket, mutatott rá Kovács István igazgató a tárlat egyik jelentőségére.

A borongós, de szerencsére esőmentes júniusi napon többek között köröm- és marhalábszár pörkölt, chilis bab készült az udvaron bográcsokban, de akik nem főztek a felállított sátrakban, azok a volt diákok is kora estig beszélgettek osztálytársakkal, volt iskolatársakkal és tanáraikkal, akik mindenkire emlékeztek.

„A rendezvény sikere arra ösztönöz bennünket, hogy rendszeresen megismételjük ezt a találkozást. Úgy láttam, nagyon sok embernek szereztünk örömet ezzel” – nyugtázta a napot az igazgató, akinek szavai arra engednek következtetni, hogy jövőre is lesz VoKoTa.

Nyílt lapokkal

Éremesélyesként a harmadik helyért ült asztalhoz, végül a negyedik helyen végzett a Magyar Országos Bridzs Csapatbajnokságban a DEAC Buglyó Sándor, Kertész Zsófia, Krausz Tamás, Mátyus László, Reszler Antal összetételű együttese. A bridzscsapat a selejtezőkön túljutva került a tizenkettőbe, majd a körmérkőzéseket követően a legjobb négy közé.

■ BÉRES ZSUZSA

Csalódás vagy siker a csapatbajnoki 4. helyezés?

Nyilvánvalóan sikerként könyveltük el, hiszen életünk egyik legnagyobb eredménye ez a helyezés, bár kissé csalódás is, hiszen jó esélyünk volt a bronzéremre.

Mikor ismerkedett meg ezzel a sporttal - már ha valóban sportnak nevezhető ez a játék?

11-12 évesként szüleimnél Gyöngyösön játszottunk először olyan kártyajátékot, amiről én akkor azt gondoltam, bridzs. Ma már tudom, hogy nagyon messze állt attól, amit versenysportnak nevezünk. De egy olyan társasági szórakozás volt, ami fölkelte az érdeklődésemet, szakirodalomhoz azonban sajnos abban az időben nem nagyon lehetett hozzájutni. A szüleimnek volt két bridzs könyve, amiből tanulhattam, ezeket máig őrzöm.

Mára az ország talán legnagyobb bridzs-szakirodalmát tudhatja magáénak. Gondolom, a könyvtár alapja a szüleitől örökölt két kötet. Hány darabos most a gyűjtemény?

Nincs egészen ötszáz, de jó lenne egyszer rendszerezni, hiszen külföldi útjaimon mindig beszerzek egy-egy újabb darabot, és már elkövettem azt a hibát, hogy ugyanazt sikerült megvásárolnom, ami otthon is megvan a polcon.

Hogyan állt össze a mostani csapat?

Komolyabban az egyetemi évek alatt kezdtünk játszani, eleinte még én tanítottam a többieket, aztán bekerültem az akkori Kos-

suth Lajos Tudományegyetem bridzs-körébe, és mind a mai napig azok közül jó néhányan együtt játszunk, akikkel akkor ismerkedtem meg. A standard párajaim közül Krausz Tamással immár 35 éve ismerjük egymást, legalább ennyi ideje játszom Buglyó Sándorral is, az ő korábbi állandó partnere – Szesztai Zsolt - elhunyt, de korábban sokat játszottam együtt Félegyházi Tamással, sajnos már ő sincs közöttünk.

Kedvtelésből játszanak, vagy az is edzésnek minősül?

Sport, vagy szórakozás? Sokan azt gondolják, hogy ráérő emberek dohányfüst mellett elkártyáztatnak, pedig amikor a döntőbe jutásért játszottunk, a 64 leosztás több mint 8 óra volt, ami azért komoly kondíciót, odafigyelést igényel. Viszonylag szigorú szabályaink vannak: hetente egyszer szoktunk játszani, fél 8-kor kezdünk és fél 12 után már nem kezdünk el újabb négy leosztást. Rendszeresen találkozunk, gyakorlunk egymással, így tudunk felkészülni a mérkőzésekre. A másik nagyszerű gyakorlási lehetőség a Bridge Base Online, amely egy számítógépes közösség számára teremt bridzsezési lehetőséget.

A baráti társaságból mikor váltak a DEAC hivatalos szakosztályává?

Egy ideig könnyedén ment a versenyzés, és szinte bármilyen bridzs-klub keretében lehetett játszani, de 10 éve, amikor a bridzs hivatalosan is versenysporttá vált, jelentkezünk a DEAC-nál, hogy szeretnénk szakosztályt létrehozni. Támogatásra találtunk, amit a

Magyar Bridzs Szövetség is elfogadott. Jelenleg csak versenyzői engedéllyel ülhetünk asztalhoz, így akár a doppingellenőrök is ránk törhetnek bármelyik pillanatban. Természetesen ilyen még nem történt, bár lehet, hogy csak azért, mert nem vagyunk a válogatott tagjai.

Álmodozik arról, hogy esetleg eljut az olimpiára?

Egyik nagy sikerünk, hogy a selejtezők során legyőztük a bridzs olimpia 2012-ben aranyérmes „öregfiúk” csapatának több tagját is. Persze álmodozni mindig lehet, csak nem mindig érdemes. Szerintem biztosan nem jutunk el az olimpiára, ott azok szerepelnek, akik főállású bridzs-játékosok, akik lényegesen több szabadidővel rendelkeznek, mint mi.

Július 1-től munkája mellett - hiszen egyetemi tanárként a Biofizikai és Sejtbiológiai Intézet Biomatematikai Tanszékének vezetője - dékánként vezeti az Orvos- és Egészségtudományi Centrum Általános Orvostudományi Karát. Hogy marad ideje a bridzsre?

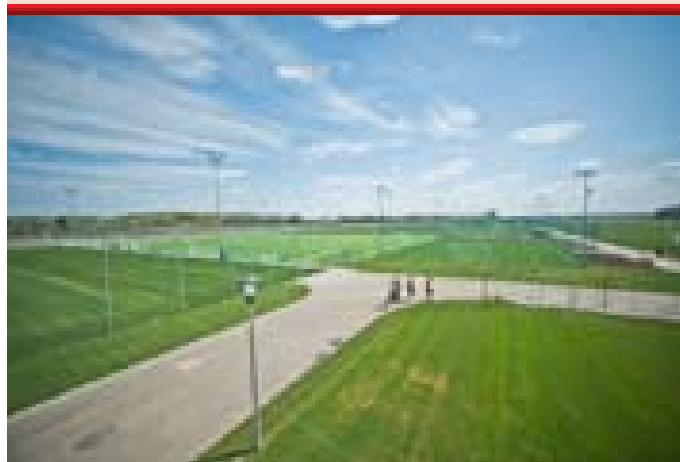
Én mindig komolyan veszem, amit csinállok, legyen az munka vagy játék. A dékáni feladatot olyan kihívásnak tartom, aminek szeretnék megfelelni. De a családra, a kikapcsolódásra mindig tudni kell időt szakítani. A versenyben azt szeretem, hogy megszűnik körülöttem a világ. Eltűnnek a problémák és néha bizony jó érzés, ha csak annyi az ember legnagyobb gondja, hogy kinél volt a treff 4-es?

Debreceni Labdarúgó Akadémia

A Debreceni Labdarúgó Akadémia edzőközpontját április 27-én Orbán Viktor miniszterelnök, Kósa Lajos polgármester, Szima Gábor, a DVSC elnöke és Bács Zoltán gazdasági főigazgató adták át ünnepélyesen. A Debrecenhez közeli Pallagon 13 hektáron nyolc füves és egy műfüves nagypályán, illetve öt kisebb méretű pályán egyidejűleg hatszáz fiatal tud edzeni. A központi épületben az öltözőn és a konditermen túl konferenciaterem és különbö-

zö kiszolgáló helyiségek is helyet kaptak. A Debreceni Egyetem tulajdonában lévő 1,5 milliárd forintból felépült edzőközpont a szakemberek szerint Kelet-Európa legmodernebb komplexuma. A csaknem egy évig tartó munkálatok finanszírozásához több mint egymilliárd forint TAO-támogatást tudtak felhasználni. Az önerőt Debrecen Város Önkormányzata és a DVSC Futbalszervező Zrt. biztosította.

Pannon Guard Biztonsági Szolgáltató Zrt.

4026 Debrecen, Hatvan u. 39. II/3
Telefon: (52) 501-991 - Fax: 501-990
E-mail: pannon@pannonguard.hu

Komplex vagyonvédelmi szolgáltatás

Fegyveres és fegyver nélküli előerős őrzés
Rendezvények biztosítása
Kamera és riasztórendszerek, ill. GPS alapú
járműkövető rendszerek telepítése
Távfelügyelet 24 órás kivonuló járőrszolgálat
Pénz és értékszállítás, kísérés
Oktatás, képzés

Takarítás, tisztítás, parkgondozás - Járműmentés
Betegszállítás - Könyvvédelem

www.pannonguard.hu

CAMPUS FESZTIVÁL

2013. JÚLIUS 17-21.
DEBRECEN-NAGYERDŐ

17.
SZERDA

SUPERNEM | HEAVEN STREET SEVEN | JURIJ | MAGASHEGYI UNDERGROUND | KONYHA

18.

CSÜTÖRTÖK

QUIMBY
THE
SUBWAYS

25 éves
CSÍK ZENEKAR
KOVÁCS KATIVAL

PÉTERFY BORI & LOVE BAND
RANDOM TRIP FEAT. TÓTH VERA
JULIA CARPENTER | HŐSÖK
MAJKA & CURTIS & BLR LIVE
PADDY & THE RATS | FISH!
PG CSOPORT | NEMJUCI | ZUP
SZITAKÖTŐ EST VAMOS MIKLÓSSAL
KISS ÁDÁM | MOGÁCS DÁNIEL
THE GRENMA | BARBÁR FIVÉREK
QUALITONS | LUDMILLA | KOVARY | K-ZAJ

19.

PÉNTEK

TANKCSAPDA
ZOMBOY
EMALKAY

PUNNANY MASSIF | BRAINS
KISCSILLAG | P.A.S.O | BÉLGA
KOWALSKY MEG A VEGA
ARANYOSI PÉTER | DOMBÓVÁRI ISTVÁN
ISMERŐS ARCOK | D.O.G. | THE IDORU
GRAND MEXICAN WARLOCK | SKAFUNDERZ
MAGYARVISTA SOCIAL CLUB | KERESKES BAND
DÉVÉNYI TIBI BÁCSI | LEANDER RISING
A NYUGHATATLAN | 2JOINTS
THE SUBTONES + JÓNÁS VERA
ED PHILIPS & THE MEMPHIS PATROL

20.

SZOMBAT

ÁKOS
NABIHA
LOAD STAR
KILL ONIX

VAD FRUTTIK | CARBONFOOLS
INTIM TORNA ILLEGÁL | RÚZSA MAGDI
ALVIN ÉS A MÓKUSOK | DEPRESSZIÓ
DJ BÁRÁNY A. | ROAD | INSANE
GANXSTA ZOLEE ÉS A KARTEL | BIN-JIP
BELICZAI BALÁZS | FELMÉRI PÉTER
RIPOFF RASKOLNIKOV
BALOGH KÁLMÁN ÉS A GIPSY CIMBALOM BAND
BOHEMIAN BETYARS | CARBOVARIS
DJ. JUHÁSZ LACI // DJ. PÉGE

www.campusfesztival.hu | facebook.com/campusfesztival

.: **BÉRLET**

elővételben július 5-ig 12.900 Ft
július 6-tól 13.900 Ft

.: **NAPIJEGY**

elővételben július 5-ig 4.900 Ft
július 6-tól 5.900 Ft

Belépőjegyek - napijegyek és bérletek - a Ticket Express partnereinél és az ismert jegyirodákban kaphatók, illetve online a fesztivál honlapján keresztül is vásárolhatók (OTP bankkártyával kedvezményes áron). A szervezők a műsorváltozás jogát fenntartják.

Legyél rajongónk
a Facebook-on!
@campusfesztival